

EŞCİNSELLİK VE TERAPİ ELEŞTİRİSİ

İnsan Cinselliği Dergisi Komisyonu

AY!K
KİTAP

EŞCİNSELLİK VE TERAPİ ELEŞTİRİSİ

İnsan Cinselliği Dergisi Komisyonu

AY!K
K İ T A P

Aydına Yayıncılık Ltd. Şti.
Ayvansaray Mah. Hoca Çakır Cad. No: 26/1 Fatih / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 50129

EŞCİNSELLİK VE TERAPİ ELEŞTİRİSİ
İnsan Cinselliği Dergisi Komisyonu

ISBN: 978-605-71741-2-3?????
Birinci Baskı: Temmuz 2022, İstanbul

Kapak Tasarımı: Zeynep Sevrâ Doğan
İç Düzen: Tekin Öztürk

Tüm hakları saklıdır.
Copyright © 2021 The Alliance for Therapeutic Choice, Journal of Human Sexuality
Copyright©2022, Aydına Yayıncılık Ltd. Şti.

Baskı: Step Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45522

İçindekiler

Yayıncı Ön Sözü.....	5
Amerikan Psikoloji Derneği'nin Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar Raporu Araştırma Standartlarını Tutarlı Bir Şekilde Uyguladı mı?	7
Çalışma Kolunun Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlara, Kararlara ve Basın Bültenine İlişkin Raporunun Eleştirel Bir Değerlendirmesi.....	27

Yayıncı Ön Sözü

Joseph Nicolosi, Benjamin Kaufman ve Charles Socarides tarafından kurulan Ulusal Eşcinsellik Terapi ve Araştırma Derneği'nin geleneğini sürdüren Terapötik Seçim ve Bilimsel Bütünlük İttifakı'nın resmi yayını olan İnsan Cinselliği Dergisi, özelde cinsel yönelim ve cinsel kimlik odağında genelde insan cinselliği alanında bilim dünyasına ve topluma yönelik bilgi paylaşımına adanmış bilimsel bir dergidir. Derginin birincil hedefi bu alanda düşünsel çığır açan araştırmaları paylaşmaktır.

İnsan Cinselliği Dergisi, istenmeyen eşcinsel çekim yaşayan ve/veya kendi biyolojik cinsiyeti, cinsel kimliği ve değerleri arasında çatışma yaşayan bireylere yönelik çalışmalara özellikle önem göstermektedir. Eşcinsellik konusunda söylenmeyenlerin, dile getirilmeyenlerin, baskılananların, tecrit edilenlerin ve alternatiflerin sesi olmayı amaçlayan dergi, politik ve ideolojik baskılara karşın eşcinsel çekiminden memnun olmayanlara ve konunun ilgisine esasında başka bir ihtimalin mümkün olduğunu gösteren araştırmalara ve terapötik rehberliğe bilimin ışığında öncülük ediyor.

İnsan Cinselliği Dergisi hak sahibi David Pruden onayıyla yayınlanan bu seride, derginin önde gelen kuramsal ve uygulamalı çalışmalarını siz kıymetli okuyucunun istifadesine sunmaktan memnuniyet duyuyoruz.

Ayık Kitap

**Amerikan Psikoloji Derneği'nin
Cinsel Oryantasyona Uygun
Terapötik Yanıtlar Raporu
Araştırma Standartlarını Tutarlı
Bir Şekilde Uyguladı mı?
Bir Ön İnceleme**

Christopher H. Rosik*
Link Care Center
Fresno Pacific University

* Yazışmalar için ilgili kişi: Christopher H. Rosik, Ph.D., Link Care Center, 1734 W. Shaw Ave., Fresno, CA 93711 iletişim adresi: e-posta christopherrosik@linkcare.org.

Özet

Amerikan Psikoloji Derneği Çalışma Kolu Ağustos 2009'da Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar adlı raporunu yayımlamıştır (APA, 2009). Cinsel oryantasyonu değiştirme yönündeki girişimlerin cesaretini kırııcı nitelikte olan raporda, bu gibi çabaların başarı olasılığının düşük olduğu ve zarar riski içerdiği ileri sürülüyor. Çalışma grubu ayrıca, araştırmanın cinsel oryantasyonun kökeninde gelişimsel etkilerin bulunmadığı sonucuna dayanarak, kısmen olumlayıcı terapötik müdahaleler önermiştir. Bu eleştirel analizde, çalışma kolu tarafından cinsel oryantasyon değişikliği çabalarını (SOCE) eleştiren çeşitli metodolojik sınırlılıkları belirledim ve bunları raporun cinsel oryantasyonun gelişimsel teorilerine atıfta bulunduğu çalışmaların çoğuna uyguladım. Bu incelemeye dayanarak, çalışma kolunun sonucunu desteklemek için atıfta bulunduğu çalışmaların çoğunda, SOCE araştırmasının reddedilmesine yol açan benzer metodolojik kusurlar olduğu görülmektedir. Bu nedenle, çalışma kolunun metodolojik eleştirisini tutarsız bir şekilde uyguladığı ve standartların gözden geçirilmesinde neyin bu kadar çeşitliliğe yol açabileceği konusunda soru işaretleri yarattığı görülmektedir.

Amerikan Psikoloji Derneği'nin Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar Raporu Araştırma Standartlarını Tutarlı Bir Şekilde Uyguladı mı?

Bir Ön İnceleme

Amerikan Psikoloji Derneği'nin *Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar* adlı yakın tarihli çalışma kolu raporu (APA, 2009), "cinsel oryantasyonu değiştirme çabalarının başarılı olma olasılığının düşük olduğu ve SOCE uygulayıcılarının ve savunucularının iddialarının aksine bazı zarar riskleri içerdiği" sonucuna varmıştır (p. v). Çalışma kolu ayrıca, araştırmanın cinsel oryantasyonun kaynağında gelişimsel etkilerin bulunmadığı sonucuna dayanarak, kısmen olumlu terapötik müdahaleler önermiştir.

Çalışma kolu raporu, cinsel oryantasyon değişim çabaları (SOCE) ile ilgili araştırmalarda metodolojik sorunları belirlemeye yönelik önemli bir bölüm içermektedir. Bu bölüm (sayfalar 26-34), bu literatürü itibarsızlaştırmak için SOCE araştırmasındaki tüm sınırlılık(lar)ı belirleme çabalarında oldukça titizdir. Aynı zamanda, rapor cinsel oryantasyonun gelişimsel teorileriyle ilgili literatürü de vurgulamaktadır. Hiçbir araştırma sınırlılıklardan müstesna olmasa da, bu nitelikteki bilimsel eleştirilerin ardındaki eksiksizlik ve nesnellik derecesinin bir ölçüsü, eleştirilerin hakemler tarafından onaylanan araştırmalara eşit bir şekil-

de uygulanma derecesidir. Mevcut inceleme, APA çalışma kolu-
nun, SOCE araştırması ile aynı derecede sonuçlarını destekleyen
araştırmanın sınırlılıklarını inceleyip incelemediğini belirlemeyi
amaçlamaktadır.

Yöntem

Bu konunun en azından bir ön değerlendirmesini elde etmek için, çalışma kolu tarafından yapılan bir iddia şöyle değerlendirilmiştir: “Çalışmalar, aile dinamiklerini, cinsel kimliği veya travmayı cinsel oryantasyonun gelişiminde faktörler olarak gören teorileri desteklemekte başarılı olamamıştır.” (APA, 2009, s. 23). Bu iddiayı desteklemek için, çalışma kolu on farklı referansa atıfta bulunmuştur (Bell, Weinberg ve Hammersmith, 1981; Bene, 1965; Freund ve Blanchard, 1983; Freund ve Pinkava, 1961; Hooker, 1969; McCord, McCord ve Thurber, 1962; Peters ve Cantrell, 1991; Siegelman, 1974, 1981; Townes, Ferguson ve Gillem, 1976).

EBSCO veri tabanı ve yerel kütüphaneler aracılığıyla bu makalelerin yedisinin kaynak materyallerini elde edebildim. Bu makalelerden ikisi (Freund ve Pinkava, 1961; Bene, 1965) nispeten belirsiz veya geçersiz dergilerde yer alırken, diğeri (Siegelman, 1974) yerel olarak erişilebilir değildi. Bu makalelerden bir diğeri, Hooker (1969) referansı, aslında bir inceleme makalesiydi ve bu nedenle araştırma metodolojisinin mevcut analizi için uygun değildi. Dahası, bir inceleme makalesi söz konusu teorileri “desteklemeyen” bir çalışma olduğu için çalışma kolunun amacına uygun olamaz, çünkü bir inceleme makalesi ampirik bir çalışma değil, bir yorumdur. Çalışma kolu tarafından atıfta bulunulan geri kalan altı araştırma çalışması bu nedenle analizimin odağını oluşturmaktadır.

Tablo 1, çalışma kolu tarafından SOCE literatürüne atfedilen başlıca metodolojik sınırlılıkları ve bu sınırlılıkların sıklığını, çalışma kolu tarafından etiyolojik sonucunu destekleyen altı çalışmada sunmaktadır. Çalışma kolunun, atıfta bulunulan çalışmaların gelişimsel cinsel oryantasyon teorilerini desteklemeyecek kadar kesin bir şekilde sonuçlanması için, not ettiği araştırmanın bu sı-

nırlılıkların çoğundan arındırılmış olması gerekir. Tarafsızlığımı kontrol etmek için, bu projenin amaçlarından habersiz başka bir psikolog, aynı sınırlılıklar listesini kullanarak altı araştırma makalesinden üçünü rastgele gözden geçirdi. Tablolar, derecelendirmelerin %72'sinde, kabul edilebilir bir güvenilirlik derecesinde bir uyum olduğunu göstermiştir.

Bulgular

İncelenmeden önce, bu çalışmaların tümünün kesitsel nitelikte olduğu unutulmamalıdır. Bir çalışmada (McCord, McCord ve Thurber, 1962) bazı boylamsal veriler kullanılırken, kesitsel özellikten yararlanacak şekilde analiz edilmemiştir. Bu ileriye dönük veri eksikliği, çalışma kolunun bu tür araştırmaları konumunu desteklemek için kullanmasını göz önünde bulundurmada önemli bir sınırlılık olarak görünecektir. Özellikle, bu tür çalışmaların eşcinsel çekimin etiyojisinde herhangi bir gelişimsel faktör lehine veya aleyhine iddialarda bulunmak için kullanılmasının geçerliliğini ortadan kaldırıyor gibi görünmektedir, ancak bu, çalışma kolu tarafından belirtilmemiştir. Genel olarak, Tablo 1'in belirttiği gibi, altı çalışmanın tümü, çalışma kolunun SOCE'yi diskalifiye etmek için kullandığı kesitsel araştırma tasarımlarıyla ilgili önemli metodolojik zayıflıklara sahipti. Aşağıda, SOCE metodolojik sorunlarının etiyojik literatüre ne kadar tutarlı bir şekilde uygulandığını vurgulamak için her bir sınırlılık için alt bölümler sunuyorum.

Terimlerin tanımının net olmaması. İncelediğim çalışmaların çoğu, en azından ebeveyn ilişkisi veya çocukluk istismarı yapıları söz konusu olduğunda, değişkenlerinin tanımlanması ve işlevsel hale getirilmesinde bir miktar açıklık sağlamaya çalışıyordu. Ancak, kafa karıştırıcı açıklamalar vardı. Örneğin, McCord ve diğerleri (1962) çalışmasındaki *duygusal etkileşim* veya *bağımlılık* gibi terimler netlikten yoksun görünüyordu. Yazarlar, ikinci durumu çocuğun “yetişkin onayı için alışılmadık derecede güçlü bir istek göstermesi” halinde mevcut olarak tanımlamıştır (s. 363). Yüksek bağımlılık gösteren erkek çocukları, yorumlarda önemli bir önelliğe yol açıyor gibi görünen bir niteleyici olan neyin “güçlü

istek” olduğu henüz net olmasa da, feminen kimliğı gösteren bireyler olarak sınıflandırıldı ki bu da çalışma kolunun bazı SOCE çalışmalarını diskalifiye etmek için kullandığı bir nedendir.

Öz-bildirim ölçümlerine yönelik güven. İncelenen altı çalışmadan altısı da öz bildirim araçlarını içeriyordu; çalışmaların beşi için, öz bildirim ölçümleri kullanılan tek ölçümlerdi. McCord ve diğerlerinin (1962) çalışması kısmen doğrudan gözlemlere dayanıyordu, ancak bu grafik kayıtları araştırmacılar tarafından on yıldan fazla bir süre sonra gözden geçirildi ve o dönemde gözlemler çalışmanın ilgi alanına giren değişkenler olarak kategorize edildi. Bu nedenle, cinsel oryantasyon için gelişimsel faktörlerin etiyolojik önemi ile ilgili çalışma kolu sonuçları, gözlemsel değerlendirmenin aksine neredeyse tamamen katılımcıların geriye dönük hafızasına dayanmakta ve bu bağlamda kesin sonuçlara ciddi bir sınırlılık getirmektedir.

Geçerliliğı/güvenilirliğı bilinmeyen ölçümlere yönelik güven. İncelenen altı çalışma, kullandıkları araçların psikometrik özelliklerini bildirmede oldukça tutarsızdı.

Çoğunun, muhtemelen geçerlilik ve güvenilirlik konularına yönelik olarak geliştirilmiş bazı araçlar kullandığı görülmüştür; ancak, alfa gibi istatistikler nadiren rapor edilmiştir, bu nedenle psikometrinin dikkate alındığına dair çok az kanıt kalmıştır veya hiç kanıt kalmamıştır.

Siegleman (1981; Siegleman, 1978’de bildirilmiştir) güvenilirlik hakkında bilgi sahibi olan en açık sözlü kişiydi. Freund ve Blanchard (1983) ölçeklerinden ikisi için alfa bildirmiştir (s. 14), ancak bu alfaların mevcut çalışma ve örneklem için değil, farklı örneklemlemlerle ölçekleri kullanan önceki araştırmalar için olduğu ve büyük bir sorun oluşturduğu ortaya çıkmıştır (Thompson ve Vache-Haase, 2000). Peters ve Cantrell (1991), anketlerini önceden var olan bir ölçümden sonra modellemiş, ancak tutumsal olarak tanımlanan maddelerle bile her ikisi için de psikometrik bilgi sağlamamıştır. Bu, bir ölçeğin büyük ölçüde değiştirildiğı veya uyarlandığı herhangi bir zamanda güvenilirlik ve geçerliliğı belirlemeye yönelik yaygın uygulama ile uyumlu değildir (Thom-

pson ve Vache-Haase, 2000). Bu durum Townes ve diğerlerinin (1976) anketleri ve bunlardan türetilen ölçek değişkenleri için de geçerlidir. McCord ve diğerleri (1962), güvenilirlik bilgilerinin bulunabileceğini bir dipnotta belirtmişlerdir (s. 362), ancak bu, bazı değişkenlerinin nasıl işlevselleştirildiğine ilişkin ortaya çıkan geçerlilik endişelerini ele almamaktadır. Bell ve diğerleri (1981) kompozit ölçümlerinin güvenilir olduğunu ancak spesifik alfaları sağlamadığını bildirmişlerdir. Bu eksiklikler ve belirsizlikler çalışma kolu standartları ışığında değerlendirildiğinde ciddi psikometrik yetersizlikler oluşturmaktadır.

Çalışma amaçlarına kör olmayan çalışma katılımcıları. Bu belirli metodolojik eksikliğin sıklığını, çalışmalarda sağlanan bilgilerden tespit etmek zordur. Çalışmaların, bu sorunu açıkça ele alınmaya çalışılmadığı takdirde genellikle bu sorunun riski altında olduğu yönündeki çalışma kolu **duyarlılığına** uygun olarak, dördünün potansiyel olarak bu nitelikte bir yanlılık getirdiğini tahmin ettim. McCord ve diğerleri (1962) hariç tüm çalışmalarda, katılımcıların bir kısmı veya tamamı araştırmacılar veya asistanları tarafından dahil edilmiş ve her çalışmaya katılımı teşvik etmek için kullanılan ifadelerle ilgili çok az şey belirtilmiştir. Katılımcıların genellikle araştırmacılar tarafından hasta (Freund & Blanchard, 1983), öğrenci (Peters & Cantrell, 1991) veya sosyal tanıdık (Bell ve diğerleri, 1981; Townes diğerleri, 1976) olarak bilindiği sonucuna varabiliriz.

Bell ve arkadaşları (1981), mülakatları gerçekleştiren bazı alan çalışanlarının, çalışmaya katılım stratejilerinin bir parçası olarak “çalışmanın amaçlarını destekleyen bireylerin onların yararına düzenlenen özel partilere katıldığını” (s.11) belirtmişlerdir.

Çalışma kolu bu çalışmalara SOCE çalışmalarına uyguladığı aynı incelemeyi uyguladıysa, bu temaslar katılımcıları araştırmacının genel amaçlarına “kör” olmaktan uzak tutan bir önyargı getirmiş olabilir. Sadece Siegleman (1981) araştırması, tepki yanlılığı için bir miktar kontrol sağlayabilecek bir sosyal istenirlik ölçüsü içeriyordu. Çalışma kolu sosyal olarak arzu edilen şekillerde ve araştırmacıyı memnun edecek şekilde öz-bildirim eğilimini artırabilir” (APA, 2009, s. 32). Bu, burada incelenen altı çalışmadan dördü için en önemli endişe kaynağıdır ve ayrıca incelenen bir sonraki sorun için de geçerlidir.

Katılım/seçim yanlılığı ve/veya talep özellikleri. Mevcut inceleme, bu tür önyargı ve/veya talep özelliklerinin altı çalışmanın her birinde mevcut olabileceğini göstermektedir. McCord ve diğerleri (1962), “aileleri yemeklerde, boş zamanlarında, krizin ortasında ve sıradan günlük rutinleri sırasında gözlemlemeyi mümkün kılan bir sıklıkta haber vermeden yapılacak bir şekilde” sosyal hizmet uzmanları tarafından toplanan verileri kullanmıştır (s. 362). Odada bir gözlemcinin aniden ortaya çıkmasının, **çocuk suçluluğunun** önlenmesine yönelik deneysel bir programda olduklarını bilen ebeveynlerin ve çocukların davranışlarını etkilemeyeceğini hayal etmek zordur. Başka bir çalışmada (Townes ve diğerleri, 1976), katılımcılar “ikinci yazar tarafından eşcinsel kurumlarda 6 aylık gözlem ve katılımın ardından” çalışmaya dahil edilmiştir (s. 263). Bu kurumlar arasında “eşcinsel barlar” ve “eşcinsel danışma merkezi” vardı. Çalışmaya katılımcıları alan kişiye yönelik bu yakın tanışıklık, yanıt vermeyi potansiyel olarak, bilinmeyen bir şekilde etkileyebilir.

Bell ve diğerleri (1981) tarafından, heteroseksüel alt gruptan bu teorilere maruz kalmayan eşcinsel katılımcılar için bulunan farka benzemeyecek şekilde ayrıldıklarında, eşcinselliğin etiolojisini ele alan psikanalitik teoriden etkilendikleri bildirilen tüm katılımcıların örneklemden çıkarılması kararı özellikle ilgi çekmektedir. Buradaki açık varsayım, bu tür bir maruz kalmanın bu katılımcıları psikanalitik perspektifle tutarlı bir şekilde yanıt vermeye yönlendireceğidir. Bununla birlikte, geçmişleri psikanalitik teorinin yönleriyle tutarlı olan katılımcıların, kendi gelişimsel anlatılarına uygulanabilirlik duyguları nedeniyle bu tür bilgileri araması da aynı derecede mantıklıdır. Kişi bu konuda neye inanmak isterse istesin, Bell ve diğerlerinin kararı, bulgularının psikanalitik düşünce ekolünü destekleme olasılığını kesinlikle azaltmıştır. Buna rağmen, yazarlar, eşcinselliğe giden yolları anlamada psikanalitik teorinin bazı yönlerinin evrensel olmayan uygulamasını desteklediklerini bildirmişlerdir. Hemcins ebeveynle özdeşleşmenin mütevazı bir rolü ve cinsel yönelimin gelişiminde baba ile zayıf ilişkiler buna örnektir (s. 189-191).

Bu çalışmalardaki araştırmacıların eşcinselliğe dair psikanalitik görüşe çok az sempati duydukları muhtemel görünmektedir; bu nedenle, çalışma kolundan alıntı yapmak gerekirse, “Çalışmaya katılımcı alan görevlilerin, deneyimleri bu yaklaşımlara karşı çıkan bireylerin katılımını teşvik etmeye çalıştıkları varsayılmaz” (APA, 2009, s. 34). Bu, makul bir şekilde “katılım sürecine bilinmeyen seçim yanlılığı” getirebilir (s. 34).

Küçük örneklem boyutu. Küçük bir örneklemi neyin oluşturduğuna dair kesin bir tanım olmasa da, çalışma kolu tarafından atıfta bulunulan çalışmaların çoğu, çalışmaların beşinin karşılaştırma gruplarının boyutlarının beşten (Mc-Cord ve diğerleri, 1962) 147’ye (Freud ve Blanchard, 1983) değiştiği 200’ün çok altında katılımcılı toplam örneklemeleri rapor etmektedir. Bu çalışmalardaki karşılaştırma gruplarının büyük çoğunluğu 30 ila 100 aralığında boyutlara sahipti. Küçük örneklemeler, sonraki bulguların güvenilirliğini ve genellenebilirliğini sınırlamaktadır. Bell ve diğ., (1981) çalışması, yaklaşık 1.500 örneklem ve yaklaşık 1.000 (eşcinsel) ve 500 (heteroseksüel) karşılaştırma grubuyla bu sorunun hoş karşılanan bir istisnasıydı. Buna karşılık, çalışma kolu tarafından incelenen 54 SOCE çalışmasının sadece dördü (APA, 2009, s. 126-130), çoğu örnek 50’nin altında olmak üzere 200 veya daha fazla bir örneklem büyüklüğü bildirmiştir.

Bu örneklem boyutlarının ampirik analizi, çalışma kolunun tutarlılığını da gündeme getirmektedir. Raporun Ek B’sinde yer alan 54 SOCE ile ilgili çalışmanın ortalama örneklem büyüklüğü ($M = 46.9$, $SD = 128.4$), yedi çalışmanın ortalama örneklem büyüklüğünden önemli ölçüde farklı değildi ($M = 227.7$, $SD = 338.7$) eşit varyanslar varsayılmadığında cinsel oryantasyon üzerindeki gelişimsel etkilerin azaltılması olarak belirtildi, $t(59) = -1.40$, $p = .21$. Daha doğru bir karşılaştırma için basit vaka çalışmaları ve her iki gruptan bir ekstrem uç noktası (Nicolosi, Byrd ve Potts, 200 [N = 882] ve Bell ve diğerleri, 1981 [N = 1456]) analizden çıkarıldığında, SOCE çalışmaları ($M = 65.0$, $SD = 70.1$) çalışma kolu tarafından belirtilen gelişimsel çalışmalarda bulunanlarla istatistiksel olarak benzer örneklem boyutlarına sahip olmaya devam etti ($M = 102.5$, $SD = 77.4$, $t[29] = -1.25$, $p = .22$).

Bu nedenle, ilgili literatürlerde kabaca karşılaştırılabilir örneklem büyüklüklerine rağmen, çalışma kolu bu eleştiriyi SOCE literatüründe derecelendirmeyi seçti, ancak kendi atıfta bulunduğu etiyolojik araştırmada değil. Bu çalışmaların sınırlı örneklem büyüklükleri, popülasyon genellemelerini, en azından her iki literatür için de belirsizlikle dolu bir çaba haline getirmektedir. Çalışma kolundan tekrar alıntı yaparak söylemek gerekirse, “Küçük örneklem, örnek heterojenliği, zayıf ölçümler ve istatistiksel testlerin varsayımlarına yönelik ihlaller (örneğin, normal dağılmayan veriler) geçerli sonuçlar elde etmek için ciddi tehditlerdir” (APA, 2009, s. 32).

Buna ek olarak, McCord ve diğ. çalışmasında, tam örneklem beş yıllık gözlem süresince 325’ten 255’e düşmesiyle önemli örneklem yıpranması meydana gelmiştir. Bu yıpranma derecesi (%22), erken SOCE çalışmalarının çoğu için rapor edilen çalışma kolundan daha azdı, ancak çalışma kolunun özetle reddettiği daha yakın tarihli Jones ve Yarhouse (2007) boylamsal araştırmasında rapor edilen yıpranma oranına (%26) uygundu. Çalışma kolunun belirttiği gibi, “Basitçe söylemek gerekirse, bırakma (dropout), çalışma sonuçlarında yanlılık meydana getirebilecek şekilde grupların karşılaştırılabilirliğini zayıflatabilir” (APA, 2009, s. 29). Çalışma kolunun bu tür uyarılarının neden sadece SOCE literatürü için geçerli olduğu açıkça belli değildir

İstatistiksel varsayımların ihlali. İncelenen altı çalışmanın hiçbirisi, okuyucunun uygulanabilir tek değişkenli ve/veya çok değişkenli veri varsayımlarının (doğrusallık ve normallik gibi) karşılanıp karşılanmadığını değerlendirmesine izin verecek herhangi bir istatistiksel bilgi sağlamamıştır.

Aslında, araştırmacıların hiçbirisi bu varsayımların kontrol edilmediğinden ve doğrulandığından bahsetmedi. Veri varsayımlarının araştırılmış olması mümkün olsa da, bu etkiye yorum yapılmaması, kişinin sonuçlar hakkında ne kadar emin olabileceğine dair bir dereceye kadar şüphe yaratır.

Dar örneklem kompozisyonları. Bu durum, söz konusu altı çalışmanın tümünde bir sorundu. Çalışmalar, “alt sınıf” erkek ço-

cuklardan (Mc-Cord ve diğ., 1962); yüksek eğitimli, San Francisco Körfez Bölgesi'nin daha genç vatandaşlarından (Bell ve diğ., 1981); üniversite öğrencilerinden (Peters ve Cantrell, 1991); ve psikiyatri hastalarından (Freud ve Blanchard, 1983) alınan örneklemeleri içeriyordu. Çalışmaların dördünde homofil organizasyonlar örneklenmiştir. Örneğin, Siegelman'ın (1981) çalışmasına katılımcıların alınması, "hoşgörü ve psikoseksüel ifade özgürlüğünü destekleyen üyelerden oluşan" bir grup olan "Albany Trust" (s.3) ve "televizyon ve radyodaki sansürü azaltmaya çalışan ve bilgili ve hoşgörülü bir görüşü teşvik eden", "Cosmo Group"larını kapsıyordu (s. 3). Bu çalışmaların çoğunluğu ve en güçlüsü için bulguların herhangi bir grubu temsil ettiği söylenebilirse, bunun daha genç, liberal, iyi eğitimli ve kentsel ortamlarda yaşayan beyaz insanlar için geçerli görünmektedir. Bu nedenle, örneklem kompozisyonundaki darlık eleştirisi bu çalışmalar için de geçerlidir.

Kolay ulaşılabilir örneklem. Bu sorun altı çalışmanın hepsinde de mevcuttu. Çalışmaların hiçbirisi popülasyona dayalı bir örneklem kullanmamıştır, bu da bu araştırma bulgularının genelleştirilmesinin önündeki bir başka ciddi engeldir. Bell ve diğerlerinin (1981) kabul ettiği gibi, "Bizim durumumuzda, Amerikalı eşcinsellerin veya heteroseksüellerin, hatta San Francisco Körfez Bölgesi'nde ikamet edenlerin temsili bir örneklemine sahip olduğumuzu iddia etmiyoruz" (s. 19). Çalışma kolu, SOCE literatüründe bulunan "nüfusa dayalı olasılık örnekleme stratejilerinin" (s. 34) eksikliğini eleştirdi, ancak bu, gelişimsel cinsel oryantasyon teorilerini ortadan kaldırdığı iddia edilen araştırmalara atıfta bulunma konusunda onlar için bir engel değildi.

Cinsel davranışlar, çekimler ve oryantasyon kimliği arasında ayırım yapamama. Altı çalışmanın hiçbirisi, eşcinselliği işe vuruk hale getirmede bu üç ayrımın hiçbirini yapmadı. Townes ve diğ. (1976) eşcinsel grubu nasıl tanımladıklarını belirtmemişlerdir. McCord ve diğ. (1962) erkek çocukların "bebeklerle oynarlarsa, bazen elbise giyerlerse, sık sık kız olma isteğini ifade ederlerse veya açıkça eşcinsel olurlarsa" (s. 363) güçlü eşcinsel eğilimlere sahip olduklarını düşünmüşlerdir. Peters & Cantrell (1991),

öz-bildirime dayalı eşcinsellik ve transseksüalite tercihi ile ilgili tek bir madde kullanmıştır. Tabii ki, APA çalışma kolu, bu ayrımın son yirmi yılda, burada incelenen çalışmalardan biri hariç hepsinin yayımlanma tarihinden sonra ortaya çıktığını kaydetti. Bu, çalışma kolunun 1960'lara dayanan tüm SOCE literatürüne standardı uygulamasını engellemedi.

Cinsel oryantasyonu cinsel yönelim kimliğinden ayırt edememe. Çalışma koluna göre cinsel oryantasyon, kişinin cinsel, romantik ve duygusal uyarılma ve arzu örüntüsünü ifade ederken, cinsel oryantasyon kimliği*, kişinin cinsel oryantasyonu bir kimlik olarak kabul etmesi ve içselleştirmesini ifade eder. Yine burada incelenen çalışmaların hiçbiri metodolojilerinde bu ayrımı yapmamıştır. Bu nedenle APA çalışma kolu (2009) uyarısı uygulanabilir: "Son araştırmalar, cinsel oryantasyon ve cinsel yönelim kimliğinin yapılarını ayırt etmenin, bu iki değişkenin raporlarında bulunan değişkenliğin anlaşılmasına açıklık getirdiğini buldu" (s. 30). Kriterler eşit olarak uygulanıyor olsaydı, bu açıklık etiyolojik faktörlerin incelenmesi için de geçerli olabilir miydi?

Biseksüelliği değerlendirmede başarısız olmak. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, altı çalışmanın hiçbiri katılımcıları biseksüellik açısından değerlendirmemiştir. Bell ve diğ. (1981), altı puanlık Kinsey ölçeğini kullanımlarını özellikle iki ila altı puan ortalamasına sahip katılımcıların "eşcinsel olarak sınıflandırıldığı" şeklinde ifade ayırmıştır (s. 32).

Tartışma

Bu incelemeye, çalışma kolunun SOCE'nin etkinliği hakkında çok az şey bildiğimizi söylemine katılmaya hazır bir psikolog ve araştırmacı olarak geldim. Ayrıca bu incelemeye, eşcinsel çekimlerin hepsine uyan tek bir etiyolojik açıklamayla yaklaşmadım; daha ziyade, çalışma kolunun aile dinamikleri, travma, cinsel kimlik gibi potansiyel gelişimsel faktörleri göz ardı etmek için atıfta bulunduğu literatürü ne kadar tutarlı bir şekilde ele aldığı- nı görmek istedim. Yeni çalışmaların tümü de dahil olmak üzere

* Cinsel yönelim kimliği (ç.n.)

Çalışma kolu tarafından atıfta bulunulan araştırma çalışmalarının üçte ikisinin incelendiği analize dayanarak, bu çalışmaların SOCE literatürüne uyguladığı aynı inceleme seviyesine veya standartlara sahip çalışma kolu tarafından değerlendirilmediği görülmektedir. Aslında, alışma kolu eleştirdiği SOCE çalışmalarıyla aynı sorunları yaşayan pozisyonlarını destekleyen çalışmalara işaret etmiştir.

SOCE ile ilgili olarak, çalışma kolu, “Bu sınırlılıklar nedeniyle, güncel ampirik literatür, SOCE’nin cinsel oryantasyon üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığı sonucuna varmak için çok az temel sağlamıştır” sonucuna varmıştır (APA, 2009, s. 34). Bu sınırlılıkların birçoğunun çalışma kolu tarafından belirtilen etiyolojik literatürde mevcut olduğu göz önüne alındığında, neden bu literatürü gelişimsel teorileri “destekleyemediği” için kesin olarak reddetmeyi seçtiği konusunda sorular sorulmalıdır. SOCE’yi görevden almak için kullanılan aynı kriterlere dayanarak, kendi sonuçlarının literatürde çok az temeli olduğu görülmektedir.

Çalışma kolunun atıfta bulunduğu etiyolojik literatürün daha adil bir şekilde ortaya konması, bu araştırmaların metodolojik olarak o kadar hatalı olduğu ve eşcinselliğin kökeninde gelişimsel faktörlerin uygulanabilirliği ile ilgili kesin ifadelerde bulunamayacağımız şeklinde görünebilir. Bu nedenle, çalışma kolunun kendi metodolojik standartlarına göre, atıfta bulunduğu literatür cinsel oryantasyonun oluşumunda bu potansiyel gelişimsel etkilerin rolünü desteklememekte veya reddetmektedir. SOCE literatüründe metodolojik gerekerlerle böyle bir belirsizlik varsa, çalışma kolunun kendi kriterlerine göre, bu belirsizlik atıfta bulunulan etiyolojik araştırmalarda da mevcuttur. Çalışma kolunun metodolojik eleştirisinin eşcinsellikle ilgili daha geniş literatüre uygulanmasında tutarsız olduğu ve kendi standartlarının gerek-tirdiğinden daha fazla göz ardı etmek istediği teoriler hakkında daha kesin sonuçlar sunmaya istekli olduğu görülmektedir. Başka bir deyişle, ciddi bir önyargının var olması hayli olası.

Böyle bir eğilimin APA raporuna ne ölçüde nüfuz edebileceği bu incelemeye dayanarak tespit edilemez, ancak bulgular çalışma kolunun detaylara ve/veya tarafsızlığına ilişkin meşru soruları

gündeme getirmek için yeterlidir. Bu nedenle, rapor bazı açılardan SOCE üzerinden şu anda gerçekleşen söylemde ileri doğru atılmış bir adım olsa da, bu tür psikolojik bakıma karşı çıkan birçok kişi tarafından kesin olarak kabul edilmeyecektir. Umudumuz o ki, çalışma kolunun çabaları, farklı bakış açılarının aktif olarak değerlendirilmesini ve katılımını içeren SOCE hakkında çok daha fazla ve kapsamlı araştırmaya teşvik edici olacaktır. Bu tür bir kapsayıcılık, disiplinimizin gerçek ruhunu temsil eder ve insan cinsel davranışını anlamak için esastır. SOCE ile ilgili olarak bilimsel bilginin engellenmesinden ziyade ilerletilmesini sağlamak en faydalı araç olabilir.

Kaynakça

- American Psychological Association, Task Force on Appropriate Therapeutic Responses to Sexual Orientation. (2009). *Report of the APA Task Force on appropriate therapeutic responses to sexual orientation*. Washington, D.C.: American Psychological Association.
- Bell, A. P., Weinberg, M., & Hammersmith, S. K. (1981). *Homosexuality: A study of diversity among men and women*. New York: Simon & Schuster.
- Bene, E. (1965). On the genesis of male homosexuality: An attempt at classifying the role of the parents. *Britain Journal of Psychiatry*, 3, 803.
- Freund, K., & Blanchard, R. (1983). Is the distant relationship of fathers and homosexual sons related to the sons' erotic preference for male partners, or to the sons' atypical gender identity, or both? *Journal of Homosexuality*, 9, 7-25.
- Freund, K., & Pinkava, V. (1961). Homosexuality in man and its association with parental relationships. *Review of Czechoslovak Medicine*, 7, 32-40.
- Hooker, E. A. (1969). Parental relations and male homosexuality in patient and nonpatient populations. *Journal of Consulting and Clinical Psychology*, 33, 140-142.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2007). *Ex-gays?* Downers Grove, IL: InterVarsity Press.
- McCord, J., McCord, W., & Thurber, E. (1962). Some effects of paternal absence on male children. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 64, 361-369.
- Nicolosi, J., Byrd, A. D., & Potts, R. W. (2000). Beliefs and practices of therapists who practice sexual reorientation psychotherapy. *Psychological reports*, 86, 689-702.

- Peters, D. K., & Cantrell, P. J. (1991). Factors distinguishing samples of lesbian and heterosexual women. *Journal of Homosexuality*, 2, 1-15.
- Siegelman, M. (1974). Parental backgrounds of male homosexual and heterosexuals. *Archives of Sexual Behavior*, 3, 3-18.
- Siegelman, M. (1978). Psychological adjustment of homosexual and heterosexual men: A cross-national replication. *Archives of Sexual Behavior*, 7, 1-11.
- Siegelman, M. (1981). Parental backgrounds of homosexual and heterosexual men: A cross national replication. *Archives of Sexual Behavior*, JO, 505-513.
- Thompson, B., & Vache-Haase, T. (2000). Psychometrics is datametrics: The test is not reliable. *Educational & Psychological Measurement*, 60(2), 174.
- Townes, B. D., Ferguson, W. D., & Gillam, S. (1976). Differences in psychological sex, adjustment, and familial influences among homosexual and nonhomosexual populations. *Journal of Homosexuality*, J, 261-272.

Ek

Amerikan Psikoloji Derneği'nin Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar Raporu

APA Çalışma Grubunun Cinsel Oryantasyon Geleneksel Gelişim Teorilerinin Aksini İspatladığı Çalışmalar Arasındaki SOCE Araştırma Metodolojisi Sorunları Sıklığı

Metodolojik Sorun	Problemi İçeren Çalışma Sayısı
1. Terimlerin net bir tanımının olmaması	6'da 1
2. Öz-bildirim ölçümlerine güven	6'da 5
3. Geçertiliği/güvenilirliği bilinmeyen ölçümlere güven	6'da 5
4. Katılımcıların çalışma amaçlarını bilmemesi	6'da 4
5. Küçük örneklem boyutu	6'da 5
6. İstatistiksel varsayımların ihlali	6'da ?
7. Dar örneklem kompozisyonları	6'da 6
8. Kolaylık (vs. popülasyona dayalı) örnekleme	6'da 6
9. Potansiyel çalışma katılım görevlisi/ seçim yanlılığı ve talep özellikleri	6'da 6
10. Cinsel davranış, çekim ve oryantasyonu ayırt edememe	6'da 6
11. Cinsel oryantasyonu cinsel kimlikten ayırt edememe	6'da 6
12. Biseksüelliği değerlendirememe	6'da 6

NOT:

A: Değerlendirilen çalışmalar: Bell, Weinberg ve Hammersmith, 1981; Freud ve Blanchard, 1983; McCord, McCord ve Thurber, 1962; Peters ve Cantrell, 1991; Siegelman, 1981; ve Townes, Ferguson ve Gillam, 1976.

B: Bu çalışmaların hiçbiri okuyucunun bu varsayımların karşılanıp karşılanmadığını değerlendirmesini sağlayacak veriler sunmamıştır, bu nedenle bu sorunun yaygınlığı tespit edilemez.

Çalışma Kolunun Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlara, Kararlara ve Basın Bültenine İlişkin Raporunun Eleştirel Bir Değerlendirmesi

James E. Phelan, Arthur Goldberg ve Christopher Doyle*

* James E. Phelan, MSW, PsyD, lisanslı, kurul onaylı bir klinik sosyal hizmet uzmanı, sertifikalı bağımlılık danışmanı ve yazardır. Arthur Goldberg JD, JONAH, Jews Offering New Alternatives to Healing'in kurucu ortağı ve eş direktörüdür; laik ve inanç temelli örgütlerden oluşan bir koalisyon olan PATH, Positive Alternatives to Homosexuality başkanıdır ve *Light in the Closet: Torah, Homosexuality, and the Power to Change* kitabının yazarıdır. Christopher Doyle, MA, International Healing Foundation'da ikamet eden ve Acception Productions, LLC direktörü olan bir klinik profesyonel danışmandır. Ergen cinsel sağlığı ile ilgili *Acception: Bullying Solutions and Prevention Health Education Curriculum, Benefits of Delaying Sexual Debut, and Benefits of Delaying Sexual Debut-Africa* da dahil olmak üzere çeşitli yayınların yazarıdır.

Eleştirel Bir Değerlendirme

Özet

Amerikan Psikoloji Derneği (APA) Task Force on Appropriate Therapeutic Responses to Sexual Orientation (Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar Çalışma Kolu), cinsel oryantasyon (yönelim) değişim çabalarına (SOCE) ilişkin araştırma literatürünü gözden geçirmiş ve çalışmaların ya kötü tasarlandığı ya da ciddi metodolojik kusurlar içerdiği ve ampirik titizlikten yoksun olduğu sonucuna varmıştır. Çalışma kolu raporuna dayanarak, APA cinsel oryantasyon değişikliği çabalarına uygun olumlu yanıtlara dair kararlar yayımlanmış ve ardından bu kararlar bir basın açıklaması ile takip edilmiştir. Bu eleştirel değerlendirmede, APA çalışma kolu raporunu, kararları ve basın bültenini metodolojik, klinik ve etik bir çerçevede tartışıyoruz.

Giriş

Yaklaşık 150.000 üyeden oluşan etkili bir kuruluş olan Amerikan Psikoloji Derneği (APA), altı üyeli bir komiteden (Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar Üzerine APA) 1960 ve 2007 yılları arasında İngilizce olarak yayımlanan cinsel oryantasyon değiştirme çabaları (SOCE) ile ilgili seçilen araştırma makalelerini incelemesini istedi.

Amerikan Psikoloji Derneği'nin Cinsel Oryantasyona Uygun Terapötik Yanıtlar başlıklı çalışma kolu raporu ve önerilen kararları, APA'nın Kanada'nın Toronto kentinde düzenlenen 2009 yıllık toplantısında yayımlandı. APA'nın yönetim Temsilciler Konseyi tarafından, 125'e karşı 4, oy çokluğuyla kabul edildi (Crary, 2009). Daha sonra Associated Press aracılığıyla dünya çapında bir basın bülteni yayımlandı (APA Press Release, 2009).

Bu makale, metodolojik, klinik ve etik bir çerçeve bağlamında çalışma kolu raporunun (APA, 2009), kararların (APA, 2009, Ek A) ve basın bülteni/medya kapsamının (APA Basın Bülteni, 2009; Crary, 2009; ve Maugh, 2009) bulgularına ilişkin eleştirel değerlendirmemizi sunmaktadır.

Metodolojik Bağlamlar

Çalışma kolu raporunun gözden geçirilmesi ve değerlendirilmesinde, bazı metodolojik kaygılar ortaya çıkmıştır. Çalışma kolu raporunu oluşturma sürecindeki temel gerekçelerinden biri, "bazı APA üyelerinin" (s. 12) esas olarak SOCE etkinliği veya güvenliği ile ilgili soruları ele almadığı için önceki bir kararın (APA, 1998) yeniden değerlendirilmesi gerektiğine inanmasıydı. Ne yazık ki, raporda bu üyelerin kim oldukları, kaç kişi oldukları ve bu endi-

şeleri hangi formatta ele aldıkları belirtilmemiştir. En önemlisi, etkinlik ve güvenlik soruları şu anda cevaplanacak idiyse, literatürün gözden geçirilmesinden ziyade etkinlik ve güvenliği test eden kontrollü bir araştırma çalışması yapmış olmaları daha uygun görünürdü.

Çalışma kolu, SOCE çalışmalarını “neredeyse sadece güçlü dini inançlara sahip bireyler” (s. 25), “son derece seçkin bir grup insan” (s. 28) ve “neredeyse sadece Beyaz erkeklerden oluşan” (s. 33) çalışmalar olarak yorumladı. Ancak, çalışma kolunun gözden geçirdiği 1954-2004 yılları arasında yayımlanan 17 çalışmanın incelenmesinde, %82’si katılımcıların dinini ve %79’u ırkını bildirmemiştir (Serovich ve diğerleri, 2008). Ayrıca, SOCE’nin sistematik bir incelemesi, SOCE çalışmalarında demografik özelliklerin çok sayıda ihmalinin verilerin yorumlanmasının geçerliliğini tehdit ettiği sonucuna varmıştır (Serovich ve diğerleri, 2008). Serovich ve meslektaşlarının (2008) bulgularına dikkat çekmemenin, çalışma kolu raporunun bir eksikliği olduğu görülmektedir.

Yazarlar, incelemelerine genel bir bakış sunarken, Byrd, Nicolosi ve Potts (2008) tarafından yapılan bir araştırmayı hariç tuttuklarını çünkü incelemelerinin tamamlanmasından sonra yayımlandığını ve bunun sadece aynı yazarlar tarafından daha önceki bir çalışmanın yeniden ele alınması gibi görüldüğünü iddia ettiler. Ancak ikinci açıklamada, çalışma kolunun en azından kısmen çalışmayı incelediği varsayıldı. Çalışmayı yalnızca yayımlanma tarihi faktörü göze alınarak hariç tutmak makul olabilir; ancak öznel olarak açıklamak, çalışma kolunun belirtilen gerekçesinin aleyhine olur. İlginç bir şekilde, çalışma kolu yazarları 2009 yılına kadar raporlarının yazımına diğer alıntılar da dahil etmeyi başardılar, bu yüzden 2008 raporunun çok geç olduğu yönündeki açıklamaları şüphe uyandırıyor.

Bir diğer metodolojik endişe, raporun SOCE çalışmalarının “bireyin cinsel oryantasyonda kalıcı değişikliklerin nadir olduğunu” (s. 2) ve “olası olmadığını” gösterdiği iddiasındadır (s. 63). Bununla birlikte, raporda bu çalışmaların çoğunun boylamsal olmadığı anlaşıldığında, “kalıcı değişiklikler” hakkında bir sonuca

varmak için erken görünmektedir. “Çalışma kolunun atıfta bulunduğu çalışmalara dayanarak, uzun süreli değişiklikler hakkında hiçbir sonuca varılamayacağı daha uygun bir sonuç olacaktır.

Yazarlar, Amerikan Psikiyatri Birliği (1973) ve Gonsiorek (1991) olmak üzere iki literatür yayını “eşcinsel çekim, davranış ve oryantasyonların tek başına insan cinselliğinin normal ve pozitif varyantları olduğunu ve zihinsel veya gelişimsel bozuklukların işareti olmadığını” gösteren kanıtlar olarak aktarmaktadır (APA, 2009, s. 14).

Bununla birlikte, APA (1973) belgesi bilimsel bir çalışma değildir (Bayer, 1987) ve Gonsiorek (1991) alıntısı, ortak yazdığı bir kitaptaki bir bölümden gelmiştir. Gonsiorek ilginç bir makale yazmasına rağmen, amacı kendisinin ve diğer yazarlarının hatalı örneklem ve kötü dizayna sahip oldukları şekilde değerlendirdikleri önceki çalışmalara dikkat çekmekti; bu konuda yeni ampirik araştırmalar sunmaya çalışmadı.

Ayrıca, metodolojik olarak, Serovich ve meslektaşlarının (2008), kendisi ve ortak yazarları SOCE üzerine yapılan sistematik bir araştırma sırasında, hakemli bir bilimsel dergide yayımlanmayan tüm çalışmaları hariç tuttuklarını belirtiyoruz. Çalışma kolu bu noktada tutarsızdı. Ne yazık ki, kendi içinde metodolojik bir kusuru temsil eden literatür tercih edilmiş ve onların arasından seçim yapılmış gibi görünüyor. Bu nedenle, çalışma kolunun SOCE eleştirisine atfettiği metodolojik standartları desteklemediği sonucuna varmak adildir.

Tüm Kanıtların Gözden Geçirilmemesi ve Raporlanmaması

Yazarlar, “83 çalışmayı” (altı deneysel, üç yarı deneysel, 46 deneysel olmayan) incelediklerini belirtmişlerdir; ancak, listeledikleri sadece 55’e tekabül etmektedir (APA, 2009, s.125-130). Ayrıca, yazarlar tarafından yapılan bazı iddialar önemli ölçüde destekten yoksundur. Örneğin, “insanların değişimin gerçekleşmesini bekledikleri koşullar altında değişimi bildireceklerini” iddia etmektedirler (APA, 2009, s. 29). Ancak bu ifadeyi doğrulayacak

herhangi bir kanıt sunulmamıştır. Rapor, önceki [SOCE] çalışmalarının “dış geçerliliğinin (genellemesinin) belirsiz [olduğunu]” iddia ediyor (s. 34), ancak daha sonra aynı çalışmaların cinsel oryantasyonun değişme olasılığının olmadığını gösterdiğini iddia ediyor. Bu tür çalışmaların geçerliliği “belirsiz” ise, gerçek terapötik sonuçlar hakkında olumlu bir iddiada bulunmak geçer-siz görünmektedir.

APA çalışma kolu, sınırlı araştırma ve metodolojik hatalar nede-niyle cinsel oryantasyonun “değişebilip değişemeyeceğini” (s.3) söyleyememiştir.

Ayrıca, herhangi bir sonucun “geçici” olduğunu (s. 44), hiçbir çalışmanın “güncel SOCE’nin güvenli veya zararlı olup olmadığı hakkında kesin bir açıklama yapmalarını” sağlayamayacağını (s. 83) ve cinsel oryantasyon hakkında “bilgimizi geliştirmek” için daha fazla araştırmanın önerildiğini söyledi (s. 90). Sonuç geçici ise ve daha fazla araştırmaya ihtiyaç varsa, çalışma kolunun neden “cinsel oryantasyonun değişme olasılığının düşük olduğu” sonucuna vardığı (s. 84) veya cinsel oryantasyonun değişebileceği umudunun teşvik edilmesinin “uygun olmadığı” (s. 66) soru-sunu akla getirmektedir.

Standartların Tutarsız Uygulanması

Çalışma kolu, “cinsel oryantasyonu aile işlev bozukluğuna bağla-yan teorileri destekleyen hakemli araştırma... *olmadığını* [vurgu eklendi] ...” iddia etmiştir (APA 2009, s. 54). McCord, McCord ve Thurber (1962) tarafından cinsel oryantasyonun aile işlev bo-zukluğu ile ilişkili olduğu teorisini reddetmek için yapılan bir ça-lışmaya atıfta bulunmuştur. Bununla birlikte, Bieber ve diğerleri, (1962); Lung ve Shu (2007); Seutter ve Rovers (2004); Silverman, Kwawer, Wolitzky ve Coron (1973); Wadler (1998); ve Wilson ve Widom (2009) gibi cinsel oryantasyonu aile işlev bozukluğuyla spesifik olarak ilişkilendiren birkaç yayımlanmış raporu göz ardı etmiştir. Rosik (2012), çalışma kolunun cinsel oryantasyonun gelişimsel teorileri hakkında atıfta bulunulan raporun çoğunda olduğu gibi SOCE çalışmalarına da aynı standartları uygulayıp

uygulamadığını araştırdı. Rosik, raporun standartlarının tutarsız olduğu ve gerçekten de çalışma kolunun SOCE araştırmasını reddetmesine yol açan aynı metodolojik hataların çoğunu içerdiği sonucuna vardı. Dürüst olmak gerekirse, cinsel oryantasyonun aile işlev bozukluğu ile ilişkili olduğu teorisini reddetmek için çalışma kolunun kullandığı Mc-Cord, McCord ve Thurber (1962) tarafından yapılan çalışma, aile işlev bozukluğuna cinsel oryantasyonu atfeden teorileri destekleyici olarak eleştirdikleri çalışmalardan metodolojik olarak daha iyi değildir.

Çalışma Kolu, SOCE çalışmalarını, araştırmaların yüksek bırakma (drop-out) oranlarına sahip olduğu gerekçesiyle de eleştirdi. Bununla birlikte, birçok tedavi grubu yüksek bırakma oranlarına sahiptir; örneğin, bir uyuşturucu ve alkol tedavi programını ele alalım (Polich, Armor ve Braiker, 1981).

Diğer tedavi programlarının da yüksek bırakma oranlarına sahip olmasına rağmen, APA onların çabalarına karşı uyarıda bulunmamaktadır. Bu nedenle, bu tutarsızlık okuyucuyu çalışma kolunun SOCE çalışmalarını diğerlerinden daha yüksek standartlarda tuttuğunu varsaymaya zorlamaktadır.

Çalışma kolunun araştırma metodolojisi standartlarını tutarlı bir şekilde uygulamadığı bir diğer örnek, gey, lezbiyen ve heteroseksüel çiftler arasındaki temel benzerliği desteklemek için Kurdek'ten (2004) yapılan alıntılarıdır. Sonuçlarını gerekçelendirmek için kullandıkları bu çalışma, SOCE çalışmalarına atfedilen metodolojik sorunların 8 (veya %50'sini) gerçekleştirmiştir (Rosik, 2012). Ek olarak, yazarlar "heteroseksizmin ve geleneksel cinsiyet rollerinin etkisi üzerine yapılan araştırmalar, bir bireyin geleneksel eril normları benimsemesinin cinsel benlik damgalamasını artırdığını ve ruh sağlığını olumsuz etkilediğini göstermektedir" (s. 62). Bu iddiayı desteklemek için, sadece bir alıntı yaptılar ve bu çalışma uygun bir örnekleme dayanıyordu. Yine, bu SOCE incelemelerinde talep ettikleri aynı titiz araştırma standardı değildir.

Çalışma kolu, okuyuculara etik kaygının en yüksek seviyesinin SOCE'nin eşcinsel cinsel oryantasyonun bir bozukluk, bir bo-

zukluk belirtisi veya altta yatan daha büyük patolojilerin kanıtı olduğu varsayımına dayandığı konusunda bilgi vermektedir. Araştırmacılar, eşcinselliğin bir bozukluk olmadığı ve eşcinsel olarak tanımlananların heteroseksüellerden daha büyük bir patolojiye dayanmadığını iddia ettiler. Ancak bu sonuç SOCE çalışmalarına konu ettikleri literatür taraması ile desteklenmemiştir. Aslında, araştırmalar eşcinsellerin heteroseksüellere kıyasla daha büyük patolojiler gösterdiğini ortaya koymuştur (Hughes, 2006; Sandfort, de Graaf, Bijl ve Schnabel, 2001; Zietsch, Verweij, Bailey, Wright ve Martin, 2009).

Yazarlar, ergenlerde cinsel oryantasyon sıkıntısının muhtemelen “eşcinselliği günahkar ve istenmeyen olarak gören bir dinin önemli olduğu ailelerde” bulunduğunu iddia etmektedirler (APA 2009, s. 73). Bir kez daha görülebilir ki, titiz bir araştırmanın yok-sunluğu açıktır ve SOCE çalışmaları için aradıkları standartlarla çelişmektedir.

Lezbiyen, gey veya biseksüel kimliğe sahip ergenlerin dışlanma ve reddedilmeyle karşı karşıya kaldıkları iddiasını desteklerken, SOCE etkinliğini incelediklerinde özellikle reddettikleri bir şey olan vaka çalışmalarını kanıt olarak sundular (örneğin, Cates, 2007).

Eşcinsel Olumlayıcı Yaklaşımlar İçin SOCE'den Farklı Standartlar

“Olumlayıcı Yaklaşımlar” başlıklı bir bölümde (APA, 2009, s. 22), çalışma kolu yazarları SOCE'yi yönlendiren temel teorilerin “dayanaktan yoksun” olduğunu ileri sürmüşlerdir (s. 22). Çalışma kolu, iddiasını kanıtlamak amacıyla metodolojik açıdan sağlam olmayan üç çalışmaya işaret etti. İlk çalışma, eşcinselliğin başlangıçta düşünüleninden daha yaygın ve olağan olduğunu iddia eden tartışmalı bir araştırma raporu olan Kinsey, Pomeroy ve Martin'dir (1948). Bununla birlikte, bu çalışma SOCE çalışmalarının suçlandığı bazı kusurları içeriyordu. Çalışmadaki örnekler rastgele seçilmemiş olup, bazı örneklerin pedofillerden oluşması nedeniyle çalışmanın sınırları bulunmaktadır.

Atıfta bulunulan ikinci çalışma Ford ve Beach (1951) olmuştur, bu da eşcinsel davranışın hayvanlar aleminde gözlenmesi nedeniyle doğal olması gerektiğini öne sürmüştür. Eşcinsel davranış gerçekten hayvanlar aleminde bulunabilse de, bu kural değildir ve gözlemlendiğinde genellikle ikinci derecedendir (örneğin, evcilleştirme, yanlış yorumlama, kesintiye uğramış ortamlar vb.) (Phelan, 1998). Ford ve Beach tarafından yapılan çalışma da sınırlıdır, çünkü cinsellik tanımları sadece cinsel organların uyarılması ve tahrik içermektedir. Ayrıca, yazarlar (psikolog olmayan) bulgularının insan psikolojisi alanına uygulanması için yeterli olmadıklarını itiraf ettiler. Çalışmanın, bu örneğe özgü olan ve genelleştirilmesi amaçlanmayan etioloji ve antropoloji arasındaki ilişkiyi tartışmak için tasarlandığını belirtmişlerdir (Lyons ve Lyons, 2004).

Hooker'a (1957) atıfta bulunan üçüncü çalışma da aynı zamanda hatalıdır. Hooker, sadece küçük bir uygun örneklem, sınırlı miktarda psikometri ve boylamsal takip kullanmadan eşcinsellerin heteroseksüellerden daha patolojik olmadığı sonucuna vardı.

Bununla birlikte, APA'nın raporunda güvenilir olarak belirttiği Gonsiorek (1991), Hooker'ın çalışmasını "ufuk açıcı... [ve] bu araştırmanın eşcinsellikte doğal psikopatolojiyi öneren bulguların eksikliği nedeniyle araştırmacıların 1980'lere kadar diğer projelere geçmeye başlamasını oldukça tutarlı buldu. Son araştırmalar, eşcinselliğin doğal patolojisi bilimsel bir bakış açısıyla cevaplandırıldı ve daha fazla araştırma gerektirmediği için azalmıştır" (s. 132).

Gonsiorek'in, APA gibi, Hooker'ın çalışmasını "bilimsel" olarak görmesi ve bu nedenle daha fazla araştırma ihtiyacını reddetmesi ilginçtir, ancak o çalışma da APA'nın SOCE'ye atadığı yöntemsel hatalara benzer kusurlara sahiptir. Buna karşılık, Hooker sonuçlarının yeniden analizinde Schumm (2012), Hooker'ın heteroseksüel ve eşcinsel erkekler arasında test sonuçlarında ve yaşam tarzı seçimlerinde önemli farklılıklar bulunduğunu keşfetmiştir. Bu sonuçlar, Hooker'ın çalışmasının "farklılık yok" hipotezini haklı çıkarmaya yönelik yorumlarına ve kullanımlarına meydan okumaktadır.

Özetle, bu üç çalışmaya atıfta bulunarak, çalışma kolu yazarları çifte standart kullanmaktadır: SOCE üzerine yapılan araştırmayı algılanan metodolojik kusurlara dayanarak hatalı bulurlar, ancak kendi sonuçlarını desteklemek için benzer metodolojik kusurlara sahip çalışmalara atıfta bulunurlar. Yazarlar, “araştırma ve klinik literatürün kapsamlı bir incelemesine [vurgu eklendi]” dayanan *olumlayıcı terapötik müdahaleler* [vurgu eklendi] için bir çerçeve sunduklarını iddia ettiler (APA 2009). Bununla birlikte, SOCE incelemelerini değerlendirirken cinsel oryantasyon değişikliği klinik raporlarını hariç tutmayı seçtiler. Aslında, psikanalizin (davranış terapisiyle birlikte) yirminci yüzyılın ilk yarısının “hakim psikiyatrik paradigması” (s. 21) olduğunu kabul etmelerine rağmen, SOCE uygulanan 500’den fazla danışanı içeren en az 34 psikanalitik raporu yetersiz buldular. Cinsel oryantasyonda tam tersine dönüşlere dikkat çeken hem danışanların hem de klinisyenlerin raporlarını hariç tuttular (örneğin, Bieber ve diğerleri, 1962; Caprio, 1954; Ellis, 1959; Gordon, 1930; Hadfield, 1966; Hatterer, 1970; MacIntosh, 1994; Ovesey, 1969; ve Siegel, 1988).

Eşcinsel olumlayıcı psikoterapiyi teşvik etmeye yönelik bariz bir karar, eşcinsel çekimi olan kişileri eşcinselliği kabul etmeye ve kucaklamaya teşvik eden ve SOCE’ye karşı olan spesifik bir psikoterapi biçimi rapor boyunca belirgindi. Olumlu terapötik müdahaleler ifadesi (s. 1) çalışma kolunun raporunun başlarında belirli bir tanım olmadan tanıtılmış olsa da, yazarlar ancak 11. sayfaya gelindiğinde “Psikoterapiye yönelik bu yaklaşım genellikle olumlayıcı, eşcinsel olumlayıcı veya lezbiyen, gey ve biseksüel (LGB) olumlayıcı olarak adlandırılır” demişlerdir (s. 11). Bu nedenle, rapor boyunca *olumlayıcı terapötik müdahaleler, olumlayıcı yaklaşımlar* veya *eşcinsel olumlayıcı terapötik müdahaleler* ifadelerinin görüldüğü her yere *eşcinsel olumlayıcı psikoterapi* ifadesi eklenmek durumundadır.

Çalışma kolu, *eşcinsel olumlayıcı terapinin* [vurgu eklendi] “artan bilimsel kanıtlara dayanarak” desteklendiğini iddia etse de (s. 11) ve eşcinsel cinsel oryantasyon çatışması yaşayanlar için en iyi tedavi şekli olduğuna inansa da, SOCE savunucuları neden SOCE’yi destekledikleri konusunda çok benzer argümanlar ileri

sürmektedir. Çalışma kolu, az sayıda SOCE formunun “etkililik ve güvenilirliğin titiz bir şekilde incelenmesine” maruz kaldığını belirtirken (s. 83), özellikle raporları tarafından savunulan *eşcinsel olumlayıcı psikoterapi* için yaygın olarak kullanılan diğer psikoterapi türleri adına karşılaştırılabilir bir standart talep etmemektedir.

Eşcinsel olumlayıcı psikoterapiye yönelik önyargıları şeffaftır. APA, bir düzine yıl önce SOCE’ninkine kıyasla *eşcinsel olumlayıcı psikoterapiyi* onayladı (APA, 1998). Aslında, APA’nın olumlayıcı modeller için önceki kılavuzları *The Handbook of Affirmative Psychotherapy with Lesbians and Gay Men*’in oluşturulmasında referans olarak kullanılmıştır (Ritter ve Terndrup, 2002). Bu nedenle, çalışma kolunun tercihinin, SOCE’nin nesnellliğini sorgulamak yerine *eşcinsel olumlayıcı psikoterapi* olduğu görülmektedir.

Klinik Bağlımlar

Danışanların Özerkliği ve Öz-Belirlenim Hakkı

Çalışma kolu yazarları önce, insanları SOCE aramaya yönlendiren bir faktörün *içselleştirilmiş damgalama* olduğunu iddia ettiler, ancak daha sonra “danışanların SOCE arama ve katılma motivasyonunun karmaşık görüldüğünü” ileri sürdüler [vurgu eklendi]” (s. 45). Çalışma kolu, danışanların motivasyonunun karmaşıklığını kabul etse bile, SOCE’nin etkililiğini ve güvenilirliğini ölçmek için *içselleştirilmiş damgalamayı* ölçmek adına aynı standardı belirlemek bir yana, danışanların cinsel oryantasyonunu değiştirme arzusuna çok az itimat eder veya hiç itimat etmez. Çalışma kolu, geleneksel dini öğretilerin yorumlanması- nın bazı SOCE’lere rehberlik ettiğini bile öne sürecek kadar ileri gitmektedir. Çalışma kolunun, danışanın motivasyonlarının dış faktörlerini kapsama dahil etse de, olası iç motivasyonlarını dikkate almayı ihmal ettiğini not ettik. İçsel motivasyonları dikkate almadan dışsal motivasyonlara açık bir şekilde odaklanmak, danışanların kendi öz-belirlenim ve özerklik hakkını reddetmeye yönelik kaygan bir eğimdir.

Yazarlar ayrıca “katılımcıların karşılıklı destek gruplarından, hem cinsel azınlığı onaylayan gruplardan hem de eski-eşcinsel gruplarından fayda gördüklerini” kabul ettiler (s. 59). Belirttikleri gibi, her iki destek grubunda da fayda bildirildiyse ve gerçekten de çalışma kolu bir danışanın seçim hakkını destekliyorsa, mantıksal olarak raporun 59. sayfasındaki dipnot okuyucuları her iki gruba da yönlendirecektir. Bununla birlikte, dipnotta, yazarlar sadece eşcinsel olumlayıcı toplulukların web bağlantıları için kaynak sağladılar; eski-eşcinsellerin siteleri için web bağlantılarını hariç tuttular.

Yazarlar, “LMHP’yi [lisanslı ruh sağlığı profesyonellerini] kendi cinsel oryantasyonlarının *davranışsal ifadelerini* [vurgu eklendi] belirlemede danışanları *desteklemeye* [vurgu eklendi] teşvik ediyoruz...” demiştir (s. 62), *davranışsal ifade*’nin potansiyel olarak güvenli olmayabilecek danışanlar için neyin uygun tedbir bileşeni olabileceğini tartışmayı ihmal ediyorlar. İlginçtir ki, bir danışanın cinselliğinin davranışsal ifadesini teşvik ederken, yazarlar danışanları SOCE aramaktan vazgeçirmektedir.

Bir yandan bu bir kopukluktur, bir danışanın cinselliğini koşulsuz olarak ifade etme seçimini destekliyorlar, öte yandan, SOCE’yi seçerse desteğini reddetmiş gibi görünüyorlar.

Yazarlar, ergen danışanların güvenliği ve özerkliğini tartışırken sorunları birleştirir. “Ergenler nihai sonucun bilinmediği gelişimsel süreçlerin ortasındadır” (s. 77) derken, “LMHP, eşcinselliği ve biseksüelliği insan cinsel oryantasyonunun *normal* ve *pozitif* [vurgu eklendi] varyantları olarak kabul ederek ergenlerin kimlik keşfini desteklemektedir” demektedirler (s. 76). Bununla birlikte, çalışma kolu bu çalışmaların yeterince bilimsel olmadığını öne sürerek olumlu SOCE araştırmalarını reddeder ve SOCE savunucularını felsefi sonuçlara varmakla suçlar. Ancak yazarlar, SOCE savunucularını suçladıkları aynı suçu işlemektedirler. Örneğin, bilimsel olarak işlevsel hale getirmek yerine felsefi olan *normal* ve *pozitif* gibi terimler kullanırlar.

Çocuklara ve ergenlere olumlu müdahalenin uygun şekilde uygulanması bölümünde, yazarlar LMHP’nin LGB çocuklarına on-

ları desteklemek için “bilgi ve eğitim” sağlamasını (APA 2009, s. 80) ve ebeveynlerine “cinsel oryantasyon hakkında doğru bilgi verilmesini” önermektedir (s. 87). Bununla birlikte, LMHP’nin LGB cinsel uygulamalarının birçok yönüyle ilişkili bilinen yüksek riskli tehlikeleri tartıştığından ve ebeveynlere öğretildiğinden bahsedilmemektedir. En göze çarpanı, AIDS’in başlangıcından bu yana gey erkeklerin bu hastalığa yakalanma riskinin yüksek olduğu ampirik gerçeğinin göz ardı edilmesidir. Örneğin, Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri (CDC), gey erkeklerin ve erkeklerle seks yapan erkeklerin (MSM) gey/biseksüel olmayan erkeklerden çok daha yüksek bir oranda HIV/AIDS’e sahip olduğuna dair tutarlı kanıtlar yayımlamıştır (Lansky, 2009). Çalışma kolu bir yandan güvenlik ve refah konusuyla ilgili olduklarını, ancak diğer yandan gençlerin yüksek riskli bir alt gruba girmek adına hayati önem taşıyan bu temel eğitim önerilerini atlıyor.

SOCE Etkililiği

SOCE’nin etkililiğini göz ardı etmek amacıyla yazarlar, vurgulanan cinsel oryantasyonun değiştirilebileceği bilgisinin “çok sınırlı ampirik kanıtlara” dayandığını iddia etmişlerdir (s. 74). Aslında sınırlı olarak algılasalar da kullandıkları dil kanıtların varlığını kabul eder. “Kanıt yok” diyecek sağlam bir gerekçeleri yoktu. İlginç ve tesadüfi bir şekilde, sonuçlarının aksine (ve çalışma kolunun raporunu (APA, 2009) yayımladığı aynı 2009 APA sözleşmesinde) Jones ve Yarhouse (2009) tarafından genişletilmiş bir boylamsal çalışma da yayımlandı. Jones ve Yarhouse, “cinsel oryantasyon değişikliği ve ortaya çıkabilecek zarar” sorusuna şimdiye kadar uygulanan en titiz boylamsal metodolojiyi kullandıklarını” belirtti (s.4) ve “bu çalışmanın bulgularının, ruh sağlığı kuruluşunun cinsel oryantasyonun değiştirilemez olduğu ve değişim girişiminin böyle bir girişimde bulunanlara zarar verme olasılığının yüksek olduğu görüşüyle çeliştiği” sonucuna vardı (s.12). Ne çalışma kolu kararı ne de basın açıklaması bunu dikkate almadı; en azından, bu veriler çalışma kolu raporuna ve medyaya, benzer bir şekilde ek olarak dahil edilmelidir.

Tanımsal Sorunlar

Cinsel oryantasyon kimliği, raporda “bireysel veya grup bağlılığı” (s. 2), cinsel değerler ve davranışlar gibi faktörlere dayanarak insanların kendilerini nasıl veya ne olarak etiketledikleri olarak tanımlanmıştır. Raporda, yazarlar *cinsel oryantasyon kimliğini* ve *cinsel oryantasyonu* iki parçaya bölmüşler ve kişinin *oryantasyonu* değiştirmesinin muhtemel olmadığı ve sadece *kimlikte* değişikliklerin meydana geldiği sonucuna varmışlardır. Böyle bir tartışmayı desteklemek için, çalışma kolu, incelediği SOCE araştırmasının *cinsel oryantasyon* ve *cinsel oryantasyon kimliği* arasında yeterince ayırım yapmadığını öne sürdü (SOCE araştırması cinsel oryantasyonda, çekim, davranış ve kendini tanımlamanın üç ayrı yönü arasında, ayırım yapmasına rağmen). Yazarlar, SOCE araştırmasının “insan cinselliğinde gerçekte neyin değişip değişmeyeceğini gizlediği” sonucuna varmışlardır (APA, 2009, s. 3).

En azından, “cinsel oryantasyon kimliğinin (cinsel oryantasyon değil) psikoterapi, destek grupları ve yaşam olayları yoluyla değişiyor gibi görüldüğünü” kabul ederler (s. 63). Bununla birlikte, araştırmanın *gizlendiği* (belki de tüm göstergelerin veya sadece bazılarının değişip değişmediğinin doğru bir şekilde ayırt edilmediği) bulgusuna rağmen çalışma kolu, ruh sağlığı çalışanlarına danışanlara terapi veya diğer tedaviler yoluyla cinsel oryantasyonlarını değiştirebileceklerini söylemekten kaçınmalarını ifade eden bir basın bülteni yayımladı (APA Basın Bülteni, 2009). Çalışma kolu, gözden geçirdiği araştırmanın neyi değiştirip değiştiremeyeceğini bulmayı zorlaştırdığı sonucuna vardığından, danışanlara terapi veya diğer tedaviler yoluyla cinsel oryantasyonlarını değiştirebileceklerini veya değiştiremeyeceklerini söylemekten *kaçınmak* daha uygun olacaktır.

Cinsel Azınlık Stresi

Çalışma kolu, *cinsel azınlıkları* “kendi cinsiyetlerinin *yetişkin üyelerine* [vurgu eklendi] önemli erotik ve romantik çekimler yaşıyan tüm bireyler grubu” olarak tanımlamıştır (s. 1). Tanımında

yetişkin terimini kullanmasına rağmen, gençleri ve ergenleri raporun diğer alanlarında *cinsel azınlıklar* olarak tanımlamaktadır.

Raporun yazarları ayrıca heteroseksüel olmayanlar arasında görülen çok çeşitli ruh sağlığı sorunlarına karşı psikiyatrik incinebilirlik kanıtı olarak “işselleştirilmiş homofobi” (başka bir deyişle *azınlık stresi* ve *cinsel damgalama* (s.1) iddiasında bulunmaktadır. Yazarlar, heteroseksüel olmayanlara yönelik “cinsel damgalamanın” (s.1) öncelikle bu tür zararlılardan sorumlu olduğu sonucuna varan artan sayıda kanıtlar olduğunu iddia etmektedir (ayrıca bkz. Sayfa 54). Bununla birlikte, bu “kanıt”, SOCE’den istenen aynı araştırma standartlarına uymamaktadır ve yazarların vakalarını desteklemek için kullandıkları şey, yine standartların tutarsız bir şekilde uygulandığını gösteren *eşcinsel olumlayıcı* kaynaklardır.

Hangi mekanizmaların (*azınlık stresi*, çevresel faktörler ve/veya genetik faktörlerin) heteroseksüel olmayanlar arasındaki psikiyatrik incinebilirlikleri arttırdığını bulmak için Zietsch ve diğerleri (2009) *azınlık stresi* hipotezine destek bulmaya çalıştılar; bununla birlikte, cinsel damgalama hipotezi Hollanda gibi liberal, eşcinsel olumlayıcı ülkelerde bile ruh sağlığı sorunlarının olduğunu gösteren kanıtlarla zayıflatıldı (Sandfort ve diğerleri, 2001; Zietsch ve diğerleri, 2009).

Aslında, bazı çalışmalar, *azınlık stresinden* bağımsız olarak heteroseksüel olmayanların heteroseksüellere kıyasla daha yüksek psikopatoloji oranlarına sahip olduğunu ortaya koymaktadır (Sandfort ve diğerleri, 2001; Zietsch ve diğerleri, 2009). Toplumun veya diğer çevresel faktörlerin azınlık stresinin nedeni olduğunu destekleyen kesin bir kanıt da yoktur.

Etik Bağlamlar

APA Etik İlkelerine göre, psikologlar tarafsızlıklarını bozan çıkarları üstlenmekten kaçınmalıdırlar (APA, 2002). Çalışma kolunun raporunun oluşturulması için temel gerekçelerinden biri, böyle bir raporu “SOCE’ye karşı çıkanlar (örneğin, Drescher, 2003) ve SOCE’yi destekleyenler (örneğin, Nicolosi, 2003) istedi”

(s. 12). Bununla birlikte, çalışma kolunun kurulması söz konusu olduğunda, SOCE'ye karşı olan savunucular (yani Drescher, 2003; Glassgold, 2007) aslında çalışma kolunun üyeleri olarak seçilirken, SOCE'nin savunucuları seçilmemiştir (Nicolosi, t.y.).

Yazarlar, “uygulama kılavuzlarının ve standartlarının Çalışma Kolunun *yetki alanı dışında* [vurgu eklenmiştir] kalan belirli bir süreçle oluşturulduğunu” söyleseler de (APA, 2009, dipnot, s. 65), kamu politikası için önerilerde bulundular. Kamu işlerini açıkça etkilememe prensiplerine rağmen (Tyler, 1969), bu APA için yeni bir eğilim olmuştur. Son birkaç durumda APA, yasal ve politika değişikliklerini doğrudan savunmuştur (APA, 1998, 2003, 2005, 2008a). Çalışma Kolu, raporun bu şekilde kullanılacağı ve APA'nın yıllık toplantısında Temsilciler Konseyi tarafından oylanacağını hiç şüphesiz farkındaydı. Aslında, raporun yazarları böyle bir karar istedi. Politika çok fazla incelenmeden kabul edildi. Aynı şekilde, APA yönetimi birlik adına büyük bir bildiri veya karar yayımlamak istediğinde APA üyelerinin sesinin genellikle teşvik edilmesine rağmen, kendi üyeliği, ruh sağlığı mesleği veya onaylama/onay vermeme için genel nüfus hakkında bir anket yapmadı veya geri bildirim için belirlenmiş bir inceleme süresi yoktu (APA, t.y.).

Cinsel Oryantasyon ve Biyoloji Hakkında Asılsız İddialar

Çalışma kolu raporunda yazarlar, “cinsel oryantasyonun bilinçli seçimin ötesindeki fizyolojik güdülere ve biyolojik sistemlere bağlı olduğunu” iddia etmektedir (APA, 2009, s. 84); ancak, eşcinselliğin biyolojik kökenlerini test eden araştırmalar kesin değildir (Osmundson, 2011). Eşcinsellik için herhangi bir kesin genetik nedenselliğin bulunmadığı gerçeği devam etmektedir (APA, 2008a). Cinsel oryantasyonun bilinçli seçimin ötesindeki fizyolojik güdülere ve biyolojik sistemlere bağlı olduğunu söyleyen böyle bir bildiri halk tarafından yanlış yorumlanabilir ve etik bir endişe yaratarak kamu politikasını etkileyebilir. Böyle bir bildiri aynı zamanda APA'nın cinsel oryantasyon ve etiyoloji ile ilgili kamuoyu tarafından belirlenmiş bilgileriyle çelişir ve şöyle der:

Bir bireyin heteroseksüel, biseksüel, eşcinsel veya lezbiyen oryantasyonu geliştirmesinin kesin nedenleri konusunda bilim insanları arasında bir fikir birliği yoktur. Her ne kadar birçok araştırma cinsel oryantasyon üzerindeki olası genetik, hormonal, gelişimsel, sosyal ve kültürel etkileri incelemiş olsa da, bilim insanlarının cinsel oryantasyonun belirli bir faktör veya faktörler tarafından belirlendiği sonucuna varmalarına imkan tanıyan herhangi bir bulgu ortaya çıkmamıştır. Pek çok araştırmacı hem doğanın hem de yetiştirilme tarzının karmaşık roller oynadığını düşünmektedir. (APA, 2008b, s. 2)

APA çalışma kolu yazarları, SOCE isteyenlerin doğal olarak zarar göreceğini varsaymaktadır (aşağıdaki bölüme bakınız) çünkü cinsel oryantasyonlarını değiştirmek arzuları “bireyin yatkınlıklarına uymayacaktır” (APA 2009, s. 58). Ayrıca, bir danışanın değişme arzusunun ve fiili yeteneğinin “uzlaştırılmaz” olduğunu (s. 58) ve bunun cinsel oryantasyon kimliğini doğrulamak için duygu odaklı stratejilere ihtiyaç yarattığını iddia etmektedirler.

Çalışma kolunun çözümü, terapötik sonuçların danışanların “psikolojik ve duygusal ihtiyaçlar ile olası ve imkansız benlikler arasındaki hayal kırıklıkları, kayıplar ve uyumsuzluklarla başa çıkmalarına” yardımcı olmasını içermesidir (s. 58). Böyle bir pozisyon, eşcinselliğin doğuştan geldiğine ve dolayısıyla değişmez olduğuna dair *öncül* bir varsayım gibi görünmektedir, ancak böyle bir tartışma desteklenmemektedir ve çalışma kolunun kendi ifadeleriyle çelişmektedir. Ayrıca diğer APA üyeleri tarafından tam olarak desteklenmemektedir (Cummings, 2010; Jones, Rosik, Williams ve Byrd, 2010) ve APA’nın kendi Etik İlkelerine göre, APA araştırma bulgularıyla ilgili aldatıcı ifadelerde bulunmamalıdır (APA, 2002).

Zarar ile İlgili Sonuçlar

“Ruh sağlığını iyileştirmenin” sonuçları hakkındaki bölümlerinde (APA 2009, s. 41), yazarlar SOCE’nin olumlu sonuçlarını gösteren çalışmaları tartışmamaktadırlar. Daha önceki araştırmalardan (1970-1972) üç çalışmayı tartıştıktan sonra, yazarlar dikkatlerini SOCE’den geldiği iddia edilen *zarara* yöneltirler. Bununla birlikte, kanıtların zarar vermekten ziyade fayda sağladığı

ğına dair çok sayıda çalışmayı hariç tutarak, tutarsız standartlar göstermeye devam ederler.

Yazarlar, SOCE'den kaçınılması gerektiğini iddia etmektedirler, çünkü “zarar raporları, bu tür tedavilerin klişeleri kısıtlamayı güçlendirebileceğini, içselleştirilmiş damgalamayı artırabileceğini ve bir danışanın gelişimini sınırlayabileceğini ileri sürmektedir” (APA 2009, s. 87). Böyle bir görüş sınırlı araştırmaya dayanır ve ilginç bir şekilde SOCE çalışmalarını eleştirdikleri argümanları kullanır: boylamsal olmayan ve kusurlu metodoloji, görüş makalelerinin kullanımı, kesin olmayan sonuçlar vb.

Yazarlar, potansiyel zararı sistematik olarak değerlendiren bir çalışmaya rastlamadıklarını belirtmektedirler. Yine de, SOCE'nin “zarar verebileceğini [vurgu eklendi]” iddia ediyorlar (APA 2009, s. 83). Bu tür bir iddia anekdotlara dayanmaktadır. Tersine, daha önce vurgulandığı üzere, olumlu SOCE sonuçları için herhangi bir anekdotsal kanıt reddederler. Yazarların kendi dili, hem algılanan zarar veya faydanın kanıtı hem de bu konuyla ilgili bulguları sunma şekilleri açısından bir tutarsızlık ortaya koymaktadır.

Tutarlılık eksikliğine bir örnek, raporda “[SOCE'deki eski katılımcıların] bazılarının SOCE'den yararlandıklarını algıladıklarını” “belirtirken (APA, 2009, s. 3), “[SOCE'deki eski katılımcıların] bazılarının [SOCE'den] zarar gördüklerini algıladıklarını” belirtmektedir (s. 3). Çalışma kolu tarafından atıfta bulunulan kanıtlar, bireysel danışanların raporlarından alınan rastgele çeşitli semptomları içermesine rağmen, rapor, bireysel değişim öz bildirim raporlarına dayanan SOCE çalışmalarını kategorik olarak reddetmektedir. Materyali bu şekilde sunmak, özellikle aynı çalışmaların diğer bulguları, çalışmaların sonuçlarının doğru deney titizliği ile elde edilmediği düşüncesi altında reddedildiğinde, varsayımsal bir önyargı göstermektedir.

Yazarlar bu konuda sürekli olarak kendileriyle çelişmektedirler. Örneğin, “[çalışmalar], yetersiz tasarımlar nedeniyle [SOCE] geçiren insanlar arasında zararlı sonuçların yaygınlığına dair açık bir gösterge sağlamaz” (s. 42) derler; ancak SOCE'nin olabileceği veya ruh sağlığını kötüleştirebileceği” yönündeki bir ifadeyle dü-

şünceyi tamamlarlar (s. 42). Zararlı sonuçların yaygınlığı hakkında “açık bir gösterge” bulunmuyor ve çalışmalar kusurlu ise, yazarların, girişimlerin sıkıntıya neden olabileceği veya şiddetlendirebileceği “depresyon ve intihar düşünceleri de dahil olmak üzere bazı bireylerde sıkıntıya ve kötü ruh sağlığına neden sonucuna varılması hatalıdır ve etik kaygılar sunmaktadır. Çalışma kolunun ulaşmak istediği sonuç için okuyucuya yönelik ön koşullandırma yapmak amacı taşıyan bir dilin kullanıldığı açıktır. Başka bir örnek, çalışma kolu yazarlarının anekdotsal zarar vakalarının bildirildiği on iki çalışmayı tartıştığı yerdir. Bu kişiler “bireylerin SOCE’den zarar gördüklerini gösteren *bazı* [vurgu eklendi] kanıtlar olduğunu bulduk” (APA, 2009, s. 43) iddiasında bulunurlar; ancak daha sonra kanıtların eşcinselliği azalan danışanlarla ilgili olduğu bildirilen en az elli beş çalışmaya atıf yaparlar. Sonuçlarını desteklemek için, yazarlar bu ikinci sonuçları “nadir” olarak tanımlamakta ve SOCE’nin etkinliğine dair “az sayıda çalışmanın güçlü kanıt sağladığını” (s. 43) belirtmektedirler. Daha az sayıda vakadan kaynaklanan zararı kanıtlamak için *bazı* kelimesinin ve fayda öneren daha fazla sayıda vakayı tanımlamak için *az* ve *nadir* kelimelerinin kullanımına dikkat edin (örn. “*bazı* kanıtlar... zarar” ve “*az* sayıda çalışma... kanıt... değişiklikler” [s. 43, vurgu eklendi]).

Medyanın Rolü

Son zamanlarda yapılan bazı çalışmalarda katılımcıların cinsel oryantasyonlarında algılanan bir değişiklik gibi SOCE’nin yararlı etkilerini bildirmelerine rağmen, APA basın açıklamasında “ruh sağlığı profesyonellerinin danışanlara cinsel oryantasyonlarını terapi veya diğer tedaviler yoluyla değiştirebileceklerini söylemekten kaçınmaları gerektiğini” ve cinsel oryantasyonun “değişme olasılığının düşük olduğunu” belirtmiştir (APA Basın Bülteni, 2009, s. 1). Bununla birlikte, APA’nın bu iddiası cinsel oryantasyon değişikliğini belgeleyen diğer raporlarla karşıttır (Cummings, 2010; Hughes, 2006; Jones ve Yarhouse, 2007, 2011; Phelan, Whitehead ve Sutton, 2009; ve Throckmorton, 1998). APA’nın basın açıklaması açıkça medya uydurmalarına yol aç-

maktadır. Örneğin, Los Angeles Times basın bültenini aldıktan sonra, “Psikologlar cinsel oryantasyonun terapi ile değiştirilemeyeceğini [vurgu eklendi] söylüyor” (Maugh, 2009, n.p.). “Olumsuzluk eki”nin kullanıldığına dikkat edin. APA, medyanın basın açıklamasını nasıl yorumladığını tam olarak kontrol edemese de, bu tür hataları düzeltme yükümlülüğü vardır. Kendi Etik Kurallarında, araştırması yanlış yorumlandığında veya yanlış alıntılandığında, yanlış yorumlamayı düzeltmek için makul adımlar atması gerektiğini belirtmektedir (APA, 2002).

Çalışma kolu, “yüksek kaliteli önlemler” ile yapıldığı sürece SOCE ile ilgili araştırmaların ilerleyebileceğini belirtmektedir (APA, 2009, s. 6). Yazarlar aynı zamanda, SOCE’nin işe yaradığı yönündeki beklentileri yükseltmenin uygun olduğuna inanmadıkları için uygulayıcıların cinsel oryantasyonu değiştirmeye çalışmaktan kaçınmalarını da tavsiye ediyorlar. Bununla birlikte, bu, çalışma kolunun tavsiyesi, onun uygulanmasını caydırmak için tasarlanırsa SOCE’nin araştırma standartlarını nasıl karşılayabileceği sorusunu akla getirmektedir.

Çalışma kolu tarafından önerilen ve daha sonra APA’nın yönetim Temsilciler Konseyi tarafından onaylanan kararlar (ve haber medyasındaki müteakip raporlar), APA’nın kendi Etik Kuralları ile çelişmektedir (APA, 2002). Ayrıca, APA’yı danışanın öz-belirlenimini desteklemek ve kamuyu, politikayı ikna etmeye yönelik önyargılı gündemi destekleyen verilerle yanıltmamakla zorunlu kılan APA’nın kabul ettiği Leona Tyler Prensibi (Tyler, 1969) ile de çelişki içinde gibi görünmektedir.

APA’nın Leona Tyler Prensibi bağlamında, sadece bilimin ne söyleyip söyleyemeyeceğini belirlemek değil, aynı zamanda ona etik ve çeşitlilik açısından bağlı kalınması da önemlidir (A. D. Byrd, aktaran Cummings, 2010). SOCE, aksini kanıtlayan kesin, randomize, karşılaştırma çalışmalarının yokluğunda zararlı olarak tasvir edildiğinde bu yanıltıcıdır. Cinsel azınlık statüsünün bilinçli seçimin ötesinde biyolojik sistemlere bağlı olduğunu söylemek yanıltıcıdır, bu durum araştırmada kesin olarak desteklenmemiştir.

Son olarak, kamu politikasını ve uygulanan terapötik değişiklikleri etkilemeye yönelik çıkarımlar olduğunda etik bağlamların hafife alınmaması gereklidir.

Sonuç Tartışması

APA çalışma kolunun SOCE ile ilgili çalışmaları anlamak için çaba gösterme hassasiyeti övgüye değerdir. Bununla birlikte, raporu metodolojik, klinik ve etik bir çerçevede değerlendirdiğimizde birçok endişe ortaya çıkmıştır. Özetle, çalışma kolu ilgili tüm literatürü dikkate almamıştır; SOCE arayan popülasyonun büyük ölçüde *bilinmediğini* kabul etmektedirler, tutarsız standartlar kullanmaktadırlar ve kullanmayı seçtikleri kanıtlar SOCE'yi gözden düşürmek için kullandıkları kanıtlardan daha iyi değildir. Eşcinsel olumlayıcı terapi, cinsel azınlıkların aile işlev bozukluğu, cinsel azınlıkların psikopatolojisi ve cinsel azınlık stresi için yaptıkları gibi, SOCE için aynı standartları (güçlü ampirik titizlik ihtiyacı) atfetmezler.

Ayrıca, çalışma kolu raporunun SOCE'nin etkinliği ve güvenliği hakkında kesin ve inandırıcı önerilerde bulunacak kadar sağlam olmadığını kabul etmektedir. Bununla birlikte, çalışma kolu, psikologların danışan öz- belirlenim haklarına saygı duyması gerektiğini belirten APA'nın *Psikologların Etik İlkeleri ve Davranış Kurallarına* rağmen, LMHP'lerin SOCE kullanmasını önermenin uygun olmayacağını belirtmektedir (APA, 2002). Çalışma kolu raporunun, hem SOCE'ye metodolojik titizliği aşırı dikkatli uygulaması hem de temas ettiği diğer bir dizi konuya yeterince titizlik uygulamaması nedeniyle sorunlu bulunan önceki eleştirisine katılıyoruz (Jones ve diğ., 2010; Rosik, 2012). APA çalışma kolu raporunun, farklı bir konuda olsa da eleştirilmesi ve bağımsız olarak gözden geçirildiğinde yetersiz kalması olağandışı değildir (Coleman, 2008).

Çalışma kolu, SOCE ile ilgilenen literatür yazarlarını “verilerden elde edilen uygunsuz sonuçlar” çıkarmakla suçlar (s. 90) ve politika yapımcılar ve halk üzerindeki potansiyel etkileri nedeniyle sosyal çıkarımları olan çalışmaların nasıl yüksek standartlarda

tutulması gerektiği hakkında bir tartışmaya girer. Ayrıca yanıltıcı bilginin ciddi maliyetleri olabileceğini söyler. Ancak bu eleştiri, çalışma kolu raporundaki hataları yansıtmaktadır. Çalışma kolu, ruh sağlığı çalışanlarına danışanlara terapi veya diğer tedaviler yoluyla cinsel oryantasyonlarını değiştirebileceklerini söylemekten *kaçınmaları* gerektiğini söyleyen bir basın bülteni yayımladı (APA Basın Bülteni, 2009). Araştırmalar nelerin değişebileceğini veya değişmeyeceğini bulmayı zorlaştırdığından, danışanlara terapi veya diğer tedaviler yoluyla cinsel oryantasyonlarını değiştirip değiştiremeyeceklerini söylemekten kaçınmak etik olarak uygun görünmektedir. Benzer şekilde, etkiledikleri medyanın, cinsel oryantasyonun “değişmeyeceği” başlıklarının da düzeltilmesi uygun olacaktır (Maugh, 2009). Bu yaklaşım, APA’nın danışan özbelirlenimini desteklemeyi ve halkı yanıltmamayı veya kamu politikasını ikna etmemeyi zorunlu kılan APA’nın Etik Kuralları (APA, 2002) ve APA’nın benimsediği Leona Tyler Prensipleri (Tyler, 1969) ile daha uyumlu olacaktır.

Çalışma kolu, SOCE’nin cinsel yönelimde değişiklik yaratma olasılığının düşük olduğunu ve hatta zararlı olabileceğini öne sürse de, araştırmacının incelemesi, zararın SOCE’den kaynaklanıp kaynaklanmadığını veya cinsel oryantasyonun değiştirilebilir değiştirilemeyeceğini söylemek için yetersiz kanıt ortaya koydu. Aslında, “SOCE hakkındaki araştırma... güvenli veya etkili olup olmadığına ve kimin için olduğuna dair temel soruları yanıtlamamıştır” (s. 90) ve “SOCE’nin son zamanlarda bir kişinin cinsel oryantasyonunu değiştirmek için çalışıp çalışmadığına karar vermek için yeterli titiz çalışma yoktur” (s. 120). Bu nedenle, yazarların kesin olmadığını kabul ettikleri kanıtlara dayanarak politika çıkarımları ile pozisyon önerilerinde bulunmaları hem halk hem de ruh sağlığı mesleği için potansiyel etik sorunlar sunmaktadır. Benzer şekilde, SOCE’yi destekleyen çalışmaların yeterli titizlikten yoksun olduğunu söylerken, eşcinsel olumlayıcı yaklaşımlara verdikleri destek eşit deneysel titizlikle test edilmemiştir.

SOCE ile ilgili araştırma literatürünün gözden geçirilmesinden sonra, çalışma kolu bu çalışmaların ya kötü tasarlandığı ya da ciddi metodolojik kusurlar içerdiği ve ampirik titizlikten yoksun

olduğu sonucuna varmıştır. Bu nedenle, yayınlanan raporunda SOCE'ye karşı öneride bulunmaktadır. Bu, asılsız argümanın öne sürüldüğü anlamına geliyor gibi, yani buna göre SOCE yeterli bilimsel titizlikten yoksundur, bu nedenle yetersizdir. Ayrıca, kararlar yetkili bir kuruluştan geldiği için, kanun koyucular ve eyalet lisans kurulları tarafından politika olarak ve dolayısıyla LMHP uygulamasına aktarılma riskine sahiptir. Bunun en tipik örneği ise, çalışma kolu raporunun şu anda önerilen Kaliforniya Senatosu 1172 Yasası için referans olarak kullanılmasıdır. Bu yasa psikoterapistleri, danışanlarının ve ailelerinin isteğine bakılmaksızın on sekiz yaşın altındaki danışanlara SOCE hizmeti sunmayı yasaklamaktadır. Bu kanun tasarısında “cinsel oryantasyon değişikliği çabalarının ciddi sağlık riskleri içerdiği” ifade edilmekte olup, (yanlış bir şekilde) çalışma kolu raporunun bu iddiayı desteklediğini iddia etmektedir (Senato Yasası 1172, 2012, s. 1).*

Çalışma kolu bulgularını *politika* olarak kullanan yasa koyucular ve eyalet lisanslama kurulları (dolayısıyla LMHP uygulamasının vekaleten reçete edilmesi), başta muhafazakar bir dini çerçeveyi takip edenler olmak üzere, LMHP için yasal engeller yaratabilir (DeBoer, 2009). Muhafazakar bir dini dünya görüşü ile daha uyumlu olan bir psikoterapiyi terk ederken *eşcinsel olumlayıcı* psikoterapiyi destekleyen çalışma kolu raporuna dayanan herhangi bir politika, bazılarının önceki dini uygulamalarına yük getirecek ve herhangi bir potansiyel *politikayı* anayasaya aykırı olarak sunacaktır (DeBoer, 2009). DeBoer (2009), ibadet özgürlüğünün doğru uygulamasının “vicdanın dahil edilmesini” (s. 430) içermesi gerektiğini öne sürmüştür ve bu nedenle ona göre bu, danışanların “değişim terapisi veya cinsel kimlik terapisi de dahil olmak üzere tüm psikolojik danışmanlık yaklaşımlarına katılma özgürlüğüne” sahip olacağı anlamına gelir (s. 430).

Son olarak, APA çalışma kolu raporunun, oylanan kararları ve basın bülteni ile medyayı, halkı ve ruh sağlığı mesleğini yanılt-

* SB 1172, hem komitede hem de Kaliforniya Senatosu ve Meclisi önünde oylamaya her sunulduğunda, tasarının unsurları değişmiştir. Gençler için SOCE uygulamasını yasaklayan kilit hüküm sürekli olarak sabit kalmıştır. Kaliforniya yasama organının her iki meclisinden de geçtikten sonra, SB 1172 5 Eylül 2012'de kaydedilmiş ve yetki için valiliğe gönderilmiştir.

mamak ve bu tür eylemlerin belirli danışanların kişisel değerlerine ve tercihlerine saygı duyulan bir şekilde muamele görmesini engellemek için değerlendirmemiz ışığında dikkatlice tekrar gözden geçirilmesi önerilmektedir.

Kaynakça

- American Psychiatric Association. (1973). *Homosexuality and civil rights: Position statement*. Retrieved from http://www.psych.org/edu/other_res/lib_archives/archives/197310.pdf
- American Psychological Association. (1998). Appropriate therapeutic responses to sexual orientation in the proceedings of the American Psychological Association, Incorporated, for the legislative year 1997. *American Psychologist*, 53(8), 882-939.
- American Psychological Association. (2002). *Ethical principles of psychologists and code of conduct*. Washington, DC: Author. Retrieved from <http://www.apa.org/ethics/code/index.aspx>
- American Psychological Association. (2003). *Lawrence vs. Texas: Brief for amicus curiae, Supreme Court of the United States*. Retrieved from <http://www.apa.org/pi/lgbc/policy/amicusbriefs.html#lawrence>
- American Psychological Association. (2005). *Policy statements on lesbian, gay, and bisexual concerns*. Retrieved from www.apa.org/pi/lgbc/policy/pshome.html
- American Psychological Association. (2008a). Resolution rejecting intelligent design as scientific and reaffirming support for evolutionary theory. *American Psychologist*, 63, 426-427.
- American Psychological Association. (2008b). *Answers to your questions: For a better understanding of sexual orientation and homosexuality*. Retrieved from <http://www.apa.org/topics/sexuality/orientation.pdf>
- American Psychological Association. (n.d.). *Members to vote on bylaws amendments*. Retrieved from <http://www.apa.org/monitor/2008/10/bylaws.aspx>
- American Psychological Association Press Release of the Task Force on Appropriate Therapeutic Responses to Sexual Orientation. (2009). Retrieved from <http://www.apa.org/releases/therapeutic.html>
- American Psychological Association Task Force on Appropriate Therapeutic Responses to Sexual Orientation. (2009). *Report of the Task Force on Appropriate Therapeutic Responses to Sexual Orientation*. Retrieved from <http://www.apa.org/pi/lgbc/publications/therapeutic-response.pdf>

- Bayer, R. (1987). *Homosexuality and American psychiatry: The politics of diagnosis*. New York, NY: Basic Books.
- Beiber, I., Dain, H. J., Dince, P. R., Drellich, M. G., Grand, H. G., Gundlach, R. R., Kremer, M. W., Rifkin, A. H., Wilbur, C. B., and Bieber, T. B. (1962). *Homosexuality: A psychoanalytic study*. New York, NY: Basic Books.
- Byrd, A.D., Nicolosi, J., & Potts, R. W. (2008). Clients' perceptions of how re-orientation therapy and self-help can promote changes in sexual orientation. *Psychological reports*, 102, 3-28.
- Caprio, F. S. (1954). *Female homosexuality: A psychodynamic study of lesbianism*. New York: Citadel Press.
- Cates, J. A. (2007). Identity in crisis: Spirituality and homosexuality in adolescence. *Child and Adolescent Social Work Journal*, 24, 369-383.
- Coleman, P. K. (2008). Critique of the APA Task Force on Abortion and Mental Health. Retrieved from <http://www.aaplog.org/american-issues-2/abortion-and-mental-health/analysis-of-the-apa-task-force-on-abortion-and-mental-health-by-dr-priscilla-coleman/>
- Crary, D. (2009, August 5). Psychologists repudiate gay-to-straight therapy. *The Associated Press*. Retrieved from <http://i.abcnews.com/US/wireStory?id=8263890>
- Cummings, N. A. (2010). Sexual orientation, faith tradition, and the disappearance of the Leona Tyler Principle. *The General Psychologist*, 45(1), 44-47.
- DeBoer, E. K. (2009). Sex, psychology, and the religious "Gerrymander": Why the APA's forthcoming policy could hurt religious freedom. *Regent University Law Review*, 21, 407-433.
- Drescher, J. (2003). The Spitzer study and the culture wars. *Archives of Sexual Behavior*, 32, 431-432.
- Ellis, A. (1959). A homosexual treated with rational therapy. *Journal of Clinical Psychology*, 15 (3), 338-343.
- Ford, C. S., & Beach, F. A. (1951). *Patterns of sexual behavior*. New York, NY: Harper & Row.
- Glassgold, J. M. (2007). *Activism in LGBT psychotherapy*. New York, NY: Harrington Park Press.
- Gonsiorek, J. C. (1991). The empirical basis for the demise of the illness model of homosexuality. In J. C. Gonsiorek & J.D. Weinrich (Eds.), *Homosexuality: Research implications for public policy* (pp. 115-136). Newbury Park, CA: Sage.
- Gordon, A. (1930). The history of a homosexual: His difficulties and triumphs. *Medical Journal and Record*, 131, 152-156.

- Hadfield, J. A. (1966). Origins of homosexuality. *British Medical Journal*, 7, 678.
- Hatterer, L. (1970). *Changing homosexuality in the male*. New York, NY: McGraw Hill.
- Hooker, E. A. (1957). The adjustment of the male overt homosexual. *Journal of Projective Techniques*, 21, 18-31.
- Hughes, J. R. (2006). A general review of recent reports on homosexuality and lesbianism. *Sexuality and Disability*, 24(4), 195-205.
- Jones, S. L., Rosik, C. H., Williams, R. N., & Byrd, A.D. (2010). A scientific, conceptual, and ethical critique of the report of the APA task force on Sexual Orientation. *The General Psychologist*, 45(2), 7-18.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2007). *Ex gays? A longitudinal study of religiously mediated change in sexual orientation*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2009, August). Ex gays: An extended longitudinal study of attempted religiously mediated change in sexual orientation. In A. D. Byrd (Chair), *Sexual Orientation and Faith Tradition: A test of the Leona Tyler Principle*. Symposium conducted at the American Psychological Association Annual Convention, Toronto, Canada.
- Jones, S. L., & Yarhouse, M. A. (2011). A longitudinal study of attempted religiously mediated sexual orientation change. *Journal of Sex and Marital Therapy*, 37, 404-427.
- Kinsey, A. C., Pomeroy, W. B., & Martin, C. E. (1948). *Sexual behavior in the human male*. Philadelphia, PA: W. B. Saunders.
- Kurdek, L.A. (2004). Are gay and lesbian cohabiting couples really different from heterosexual married couples? *Journal of Marriage and Family*, 66, 880-900.
- Lansky, A. (2009). *Future directions and updates from the division of HIV/AIDS prevention: Surveillance, epidemiology, and laboratory science*. National HIV Prevention Conference (Aug 24, 2009, Atlanta, GA). Retrieved from <http://media.champnetwork.org/2009/09-September/2009-09-23.StrategyLab/NHPCPL.amy.lansky.pdf>
- Lyons, A. P., & Lyons, H. (2004). *Irregular connections: A history of anthropology and sexuality*. Lincoln, NE: University of Nebraska Press.
- Lung, F. W., & Shu, B. C. (2007). Father-son attachment and sexual partner orientation in Taiwan. *Comprehensive Psychiatry*, 48, 20-26.
- MacIntosh, H. (1994). Attitudes and experiences of psychoanalysis in analyzing homosexual patients. *Journal of the American Psychoanalytic Association*, 42, 1183-1207.
- Maugh, T. H. II. (2009, August 5). Psychologists say sexual orientation an't be changed through therapy. *Los Angeles Times*. Retrieved from <http://>

- latimesblogs.latimes.com/.../2009/.../psychologists-sexual-orientation-cant-be-changed-through-therapy.html
- McCord, J., McCord, W., & Thurber, E. (1962). Some effects of parental absence on male children. *Journal of Abnormal and Social Psychology*, 64, 361-369.
- Nicolosi, J. (2003). Finally, recognition of a long-neglected population. *Archives of Sexual Behavior*, 32, 445-447.
- Nicolosi, J. (n.d.). *APA Task Force Report: A mockery of science*. Retrieved from <http://www.josephnicolosi.com/apa-task-force/>
- Osmundson, J. (2011). "I was born this way": Is sexuality innate, and should it matter? *LGBTQ Policy Journal at the Harvard Kennedy School: 2011 Edition*. Retrieved from <http://isites.harvard.edu/icb/icb.do?keyword=k78405&pageid=icb.page414413>
- Ovesey, L. (1969). *Homosexuality and pseudohomosexuality*. New York, NY: Science House.
- Phelan, J. E. (1998). Deviated copulation among animals. *Journal of Evolutionary Psychology*, 19(1-2), 41-50.
- Phelan, J. E., Whitehead, N., and Sutton, P. M. (2009). Response to APA claim: There has been no conclusive or convincing evidence that sexual orientation may be changed through reorientation therapy. *Journal of Human Sexuality*, 1 (1), 9-39.
- Polich, J. M., Armor, D. J., & Braiker, H. B. (1981). *The course of alcoholism: Four years after treatment*. New York, NY: John Wiley & Sons.
- Ritter, K. Y., & Terndrup, A. I. (2002). *Handbook of affirmative psychotherapy with lesbians and gay men*. New York, NY: The Guilford Press.
- Rosik, C. (2012). *Did the APA Task Force on Appropriate Therapeutic Responses to Sexual Orientation apply its research standards consistently? A preliminary examination*. Manuscript submitted for publication.
- Sandfort, T. G. M., de Graaf, R., Bijl, R., & Schnabel, P. (2001). Same-sex sexual behavior and psychiatric disorders. *Archives of General Psychiatry*, 58, 85-91.
- Schumm, W. R. (2012). Re-examining a landmark research study: A teaching editorial. *Marriage & Family Review*, 48 (5), 465-489. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1080/01494929.2012.677388>
- Senate Bill 1172, Sexual Orientation Change Efforts, S 1172, 112th Cong. (2012). May be retrieved at http://leginfo.legislature.ca.gov/faces/bill-NavClient.xhtml?bill_id=201120120SB1172&search_keywords=
- Serovich, J. M., Craft, S. M., Toviss, P., Gangamma, T., McDowell, T., & Grafsky, E. L. (2008). A systematic review of the research based on sexu-

- al reorientation therapies. *Journal of Marital and Family Therapy*, 34 (2), 227-238.
- Seutter, R. A., & Rovers, M. (2004). Emotionally absent fathers: Furthering the understanding of homosexuality. *Journal of Psychology and Theology*, 32, 43-49.
- Siegel, E. V. (1988). *Female homosexuality: Choice without volition: A psychoanalytic study*. Psychoanalytic Inquiry Book Series: Vol. 9. Hilldale, NJ: The Analytic Press.
- Silverman, L. H., Kwawer, J. S., Wolitzky, C., & Coron, M. (1973). An experimental study of aspects of the psychoanalytic theory of male homosexuality. *Journal of Abnormal Psychology*, 821, 178-188.
- Throckmorton, W. (1998). Attempts to modify sexual orientation: A review of outcome literature and ethical issues. *Journal of Mental Health Counseling*, 20, 283-304.
- Tyler, L. (1969). An approach to public affairs. *American Psychologist*, 24 (1), 1-4.
- Wadler, P. D. (1998). Momma's boys and their daddies: The effects of father-son closeness on adult male homosexual relationships. *Dissertation Abstracts International Section A: Humanities and Social Sciences*, 59 (2-A), 425.
- Wilson, H. W., & Widom, C. S. (2009). Does physical abuse, sexual abuse, or neglect in childhood increase the likelihood of same-sex relationships and cohabitation? A prospective 30-year follow-up. *Archives of Sexual Behavior*, 39 (1), 63-74. doi: 10.1007/s10508-008-9449-3
- Zietsch, B. P, Verweij, K. J. H., Bailey, J. M., Wright, M. J., & Martin, N. G. (2009). Sexual orientation and psychiatric vulnerability: A twin study of neuroticism and psychoticism. *Archives of Sexual Behavior*, 40, 133-142. doi: 10.1007/s10508-009-9508-4